

1. A TRĂI PRIN CREDINȚĂ

E. J. WAGGONER

"Cel neprihănit va trăi prin credință" (Rom. 1:17).

Această asigurare cuprinde în ea tot ceea ce apostolul are de spus despre Evanghelia. Evanghelia este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, dar numai "pentru mântuirea fiecăruia care crede"; în ea este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu. Neprihănirea Sa este legea desăvârșită a lui Dumnezeu, care este chiar transcrierea voinței Sale neprihănite. Tot ceea ce nu este neprihănire este păcat, sau o încălcare a legii. Evanghelia este soluția lui Dumnezeu pentru păcat, prin urmare lucrarea Evangheliei trebuie să aducă pe oameni în armonie cu legea - în consecință, faptele legii neprihănite se vor manifesta ca rezultat în viețile lor. Dar, aceasta este în întregime o lucrare a credinței - neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită din „credință în credință (prin credință, și care duce la credință - trad. rom)” - prin credință ea va fi începută și prin credință această lucrare va fi terminată - așa cum este scris „Cel neprihănit va trăi prin credință”.

Acest lucru a fost întotdeauna adevărat de la căderea omului, și va fi adevărat, până când sfinții lui Dumnezeu vor avea Numele său pe fruntea lor și Îl vor vedea așa cum este. Această asigurare este citată de apostolul Pavel din profetul Habacuc (2:4). Primii creștini nu ar fi putut avea această cunoștință dacă ea nu ar fi fost descoperită prin profeți; ei nu aveau decât Vechiul Testament. A spune că în vremurile străvechi oamenii au avut doar o cunoaștere incompletă a credinței în Hristos, înseamnă a spune că nu existau oameni neprihăniți în acea vreme. Dar Pavel se întoarce chiar la început și citează un exemplu reprezentativ pentru credința mântuitoare. El spune: "Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit" (Ev.11:4). Pavel spune de asemenea despre Noe, că prin credință a construit el corabia pentru salvarea casei sale: "Prin ea el a osândit lumea, și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință" (Ev.11:7). Noi spunem că credința lor era în Hristos, deoarece era credință spre mântuire și în afara numelui lui Hristos "nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți" (Fapte 4:12).

Prea mulți sunt aceia care încearcă să trăiască viața creștină prin puterea acelei credințe pe care au exercitat-o atunci când și-au dat seama că au nevoie de iertare pentru păcatele lor din trecut. Ei știu că numai Dumnezeu poate ierta păcatele și că El o face prin Hristos; dar ei își închipuie că odată ce au început în acest fel, trebuie să continue alergarea prin propriile forțe. Știm că mulți gândesc astfel, în primul rând deoarece i-am auzit pe unii vorbind astfel și, în al doilea rând, pentru că sunt atât de mulți creștini declarați, care nu arată că în viața lor lucrează o putere mai mare decât a lor proprie. Cu ocazia întâlnirilor sociale, în afară de des întâlnita formulă "Vreau să fiu creștin ca să fiu mântuit", ei nu vorbesc decât de o experiență trecută, de bucuria pe care au avut-o la început, când au crezut. Ei nu cunosc nimic despre bucuria de a trăi pentru Dumnezeu și de a umbla cu El prin credință; iar acela care vorbește despre aceste din urmă lucruri, vorbește într-o limbă cu totul străină pentru ei. Dar apostolul, în intenția de a clarifica această problemă a credinței, își duce argumentul până la capăt, în împărăția slavei, printr-un exemplu deosebit de sugestiv:

„Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răsplătește pe cei ce-L caută" (Ev.11:5, 6).

Observați argumentul folosit pentru a dovedi că Enoh a fost translatat prin credință: Enoh a fost translatat pentru că el umbla cu Dumnezeu și avea mărturia că este plăcut lui Dumnezeu; dar fără credință este imposibil să fim plăcuți Lui. Aceasta este suficient pentru a demonstra adevăr în discuție. Fără credință nici o faptă nu poate primi aprobarea lui Dumnezeu. Fără credință, cele mai bune fapte pe care le poate face un om vor fi infinit de departe de desăvârșirea lui Dumnezeu, care este singurul standard. Este bine acolo unde se găsește adevărata credință; dar cea mai bună credință în Dumnezeu pentru a îndepărta păcatele din trecut nu-i va fi de nici un folos omului dacă nu este dusă până la capăt și nu este dezvoltată continuu până la încheierea timpului său de probă.

Mulți oameni spun cât de greu le este să facă binele; viața lor de creștini a fost foarte nesatisfăcătoare pentru ei, fiind marcată numai de eșecuri și, descurajați, au fost tentați să renunțe. Nu e de mirare că au fost descurajați - eșecul continuu poate descuraja pe oricine. Chiar și cel mai curajos soldat din lume s-ar descuraja dacă ar fi învins în fiecare bătălie. Uneori acești oameni se tânguiesc spunând că aproape și-au pierdut de tot încrederea în ei înșiși.

Sărmane suflete! Măcar dacă și-ar pierde în întregime încrederea în ei înșiși și și-ar pune toată încrederea în Acela care poate să îi salveze cu adevărat, atunci ar avea cu totul altă mărturie. Atunci s-ar bucura "în Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos". Apostolul spune: "Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!" (Fil. 4:4). Omul care nu se bucură în Dumnezeu, chiar dacă este ispitit și lovit, nu se luptă lupta cea bună a credinței. El duce lupta sărmană a celui ce se încrede în sine, iar aceasta duce la ruină, dezamăgire și înfrângere.

Toate făgăduințele de fericire finală aparțin biruitorului. "Celui ce va birui", spune Isus, "îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apoc. 3:21). "Cel ce va birui va moșteni aceste lucruri", spune Domnul (Apoc. 21:7). Biruitor

este acela care câștigă biruințe. Moștenirea nu este unul și același lucru cu biruința; ea este doar răsplata pentru biruință. Biruința este acum; biruințele ce trebuie câștigate sunt biruințe asupra poftii firii pământești, poftii ochilor și lăudăroșiei vieții, biruințe asupra eului și asupra plăcerilor egoiste. Cel ce luptă și vede că dușmanul se retrage, se poate bucura; nimeni nu-l poate opri să se bucure, deoarece bucuria vine în mod spontan, ca rezultat al retragerii inamicului. Unii privesc cu teamă la gândul că vor avea de dus o continuă luptă cu sine și cu poftele lumești. Aceasta deoarece ei încă nu cunosc nimic din bucuria biruinței; ei au trăit numai experiența înfrângerii. Dar atunci când ai o biruință continuă, a duce o luptă permanentă nu este deloc un motiv de tristețe. Veteranul a o sută de bătălii, care a câștigat fiecare luptă, tânjește să fie pe scena unde se desfășoară conflictul. Soldații lui Alexandru, care sub comanda lui nu au cunoscut înfrângerea, erau mereu nerăbdători să fie conduși pe câmpul de luptă. Fiecare biruință le întărea puterea născută doar din curaj, diminuând-o în mod proporțional pe cea a inamicului învins. Însă cum putem avea continuu biruințe în războiul nostru spiritual? Luați aminte la ucenicul preaiubit:

“Pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii este credința noastră” (1 Ioan 5:4).

Citiți încă odată cuvintele apostolului Pavel:

“Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit, și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Gal. 2:20, KJV).

Aici este secretul puterii. Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel Căruia Îi este dată toată puterea în cer și pe pământ, este Cel care face lucrarea. Când El locuiește în inimă pentru a face lucrarea Sa, înseamnă că te lauzi dacă spui că pot fi obținute în continuu biruințe? Da, înseamnă că te lauzi, dar te lauzi în Domnul și aceasta este permis. Psalmistul spune: “Să mi se laude suflul în Domnul” (KJV). Pavel spune: “Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea e răstignită față de mine și eu față de lume!” (Gal. 6:14).

Soldații lui Alexandru erau recunoscuți ca invincibili. De ce? Oare pentru că în mod natural erau mai puternici și mai curajoși decât toți dușmanii lor? Nu, ci pentru că erau conduși de Alexandru. Puterea lor era în conducătorul lor. Cu alt lider ar fi fost în mod sigur adesea învinși. Când armata unionistă fugea lovită de panică din fața inamicului la Winchester, prezența generalului Sheridan a transformat înfrângerea lor în victorie. Fără el, oamenii erau o gloată șovăitoare; avându-l în fruntea lor, ei erau o armată invincibilă. Dacă ai fi ascultat remarcile soldaților după bătălie, soldați care au luptat sub acești conducători și alții asemenea lor, ai fi auzit laude pentru generalul lor amestecate cu cuvinte ce exprimau deplina lor bucurie. Ei erau tari pentru că generalul era tare; ei erau stăpâniți de același spirit ca și generalul.

Ei bine, Căpetenia noastră este Domnul oștirilor. El a înfruntat cel mai mare dușman și l-a învins de Unul singur. Cei care Îl urmează vor înainta mereu biruitori pentru a birui. O, de și-ar pune cei care pretind a fi ucenicii Săi încrederea în El, și apoi prin biruințele repetate pe care le-ar câștiga, să aducă laude pentru Cel ce i-a scos din întuneric la lumina Sa cea minunată.

Ioan spune că cel ce este născut din Dumnezeu biruiește lumea, prin credință. Credința apucă brațul lui Dumnezeu, lucrarea fiind făcută de puterea Sa maiestooasă. Nimeni nu poate spune cum lucrează în om puterea lui Dumnezeu, împlinind ceea ce omul nu ar putea face el însuși. Este tot atât de imposibil să spui cum dă Dumnezeu viață celor morți. Isus spune: “Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu știi de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul” (Ioan 3:8). Numai Duhul Sfânt știe cum lucrează în om pentru a-i supune patimile și a-l face biruitor asupra mândriei, invidiei și egoismului; este suficient să știm că El o face și o va face în oricine dorește, mai mult decât orice altceva, ca această lucrare să fie făcută în el și care se încrede în Dumnezeu pentru împlinirea ei.

Nu putem spune cum a fost făcut Petru să umble pe apă, când valurile se repezeau asupra lui; dar știm că la porunca Domnului, el a umblat pe apă. Atâta timp cât și-a păstrat privirea ațintită asupra Domnului, puterea divină l-a făcut în stare să pășească la fel de ușor ca și cum ar fi mers pe pământ tare; dar când a privit spre valuri, poate cu un sentiment de mândrie pentru ceea ce făcea, ca și cum el ar fi fost cel ce o făcea, frica l-a luat în stăpânire, și a început să se scufunde. Credința l-a făcut în stare să umble pe valuri; frica l-a făcut să se scufunde în valuri.

Apostolul spune: “Prin credință au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite șapte zile” (Ev.11:30). De ce a fost scrisă această întâmplare? Pentru învățătura noastră, “pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom.15:4). Dar cu ce scop? Vom fi oare chemați să ne luptăm cu oștiri înarmate și să cucerim cetăți fortificate? Nu. “Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânilor în întunericul acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Ef. 6:12); dar, biruințele câștigate prin credință în Dumnezeu asupra dușmanilor vizibili, în trup, sunt amintite pentru a ne arăta ce va realiza credința în lupta noastră cu stăpânitorii întunericului acestei lumi. Harul lui Dumnezeu ca răspuns la credință este la fel de puternic în aceste bătălii ca și în cele menționate; pentru că apostolul spune:

„Măcar că trăim în firea pământească totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească. Căci armele cu care ne luptăm noi nu sunt ale firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu ca să surpe întăriturile. Noi răsturnăm izvoarele minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos” (2 Cor. 10:3-5).

În trecut credința nu i-a ajutat pe cei credincioși să învingă doar dușmanii fizici. Citim despre ei că nu “au cucerit” doar “împărății”, ci “au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe”, și cel mai minunat și mai încurajator, “*în slăbiciune au fost întăriți* (s-au vindecat de boli, Cornilescu)” (Ev.11:33, 34). Slăbiciunea lor a devenit tărie, prin credință, pentru că puterea lui Hristos este făcută desăvârșită în slăbiciune.

Atunci cine-i va osândi pe aleșii lui Dumnezeu? din moment ce Dumnezeu este Cel care îndreptățește, iar noi suntem lucrarea mâinilor Lui, creați în Isus Hristos pentru fapte bune. “Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?”. “Totuși, în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit.” (Rom. 8:35, 37).

Signs of the Times (Semnele Timpului), 25 martie 1889

2. LECȚII DESPRE CREDINȚĂ

A.T. JONES

Fără credință este cu neputință să fii plăcut lui Dumnezeu. Aceasta deoarece "tot ce nu vine din încredințare, e păcat (orice nu vine din credință este păcat, trad. eng.)" (Rom.14:23) și, desigur, păcatul nu poate fi plăcut lui Dumnezeu.

Iată de ce, așa cum este scris prin spiritul profetic pe prima pagină a revistei "Review", 18 oct. 1898: **"Înțelegerea învățaturii biblice privind necesitatea imperioasă de a cultiva credința, este mai importantă decât orice altă cunoștință ce poate fi dobândită"**.

Pentru acest motiv, vom prezenta în paginile revistei "Review and Herald" câte o lecție de credință în fiecare număr – ce este credința, cum se naște și cum se exercită - în așa fel încât fiecare cititor al acestei publicații să poată avea cunoștința care "este mai importantă decât orice altă cunoștință ce poate fi dobândită".

R&H, 29 noiembrie 1898

Pentru a putea înțelege ce vrea să spună Scriptura când ne prezintă necesitatea imperioasă de a *cultiva credința*, este esențial să știm, înainte de toate, *ce este credința*.

În mod evident, a cere unei persoane să cultive credința, în timp ce persoana respectivă nu are o cunoaștere inteligentă a ceea ce este credința, nu e de mare folos. Și este trist, dar din păcate adevărat, că, deși Domnul a prezentat cât se poate de clar în Scriptură acest subiect, există mulți membri ai bisericii care nu știu ce este credința. Ei pot ști care este *definiția* credinței, dar nu știu ce este credința în sine; ei nu înțeleg ideea exprimată în definiție.

Din acest motiv, nu ne vom ocupa acum de definiție, ci vom cita și studia o ilustrație a credinței – un exemplu care va scoate la lumină ideea în așa fel încât oricine să o vadă limpede.

Credința vine "prin Cuvântul lui Hristos". Deci, trebuie să o căutăm în Cuvânt.

Într-o zi, un sutaș a venit la Isus și i-a spus: "'Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuiește cumplit.' Isus i-a zis: 'Am să vin și să-l tămăduiesc.' 'Doamne', a răspuns sutașul, 'nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci *zi numai un cuvânt* și robul meu *va fi tămăduit*....' Când a auzit Isus aceste vorbe, S-a mirat, și a zis celor ce veneau după El: 'Adevărat vă spun că nici în Israel n-am găsit o *credință* așa de mare'" (Mat. 8:6-10).

Aici Isus arată ce este *credința*. Când descoperim în ce constă aceasta, am găsit credința. A știi ce este aceasta înseamnă a știi ce este credința. Nu încapă nici o îndoială, pentru că Hristos este "Căpetenia (Autorul, trad. eng.)...credinței", iar El spune că ceea ce a manifestat sutașul a fost "credință", da, chiar "o credință așa de mare".

În ce constă această credință? Sutașul dorea ca Isus să facă un anumit lucru. Dar când Domnul a spus "*Am să vin*" ca să vindec pe rob, sutașul L-a oprit spunându-l: "*Zi numai un cuvânt (spune numai cuvântul, trad. eng.)*" și *se va face*.

Cine se aștepta sutașul că va face lucrarea? "*NUMAI cuvântul*". De ce depindea sutașul pentru vindecarea robului său? – "*NUMAI de cuvânt*".

Iar Domnul Isus spune că *aceasta este credință*. Deci, frate, soră, ce este credința?

R&H, 6 decembrie 1898

Credința înseamnă a te aștepta din partea Cuvântului lui Dumnezeu să facă ceea ce spune și a depinde de acest Cuvânt ca să împlinească lucrul respectiv.

Întrucât aceasta este credință și deoarece credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu, este limpede că pentru a produce credința Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să învețe că acest Cuvânt are în sine putere de a împlini ceea ce spune.

Chiar acesta este adevărul. Tocmai acest lucru îl învață Cuvântul lui Dumnezeu și nimic altceva; astfel că el este cu adevărat "Cuvântul credincios (the faithful word, trad. eng.) (Cuvântul adevărat, Cornilescu)" – Cuvântul plin de credință.

Cea mai mare parte a primului capitol din Biblie reprezintă o instruire în credință. Acest capitol conține nu mai puțin de șase declarații distincte care în mod sigur produc credință. Și având în vedere primul verset completat cu trimiterea respectivă, numărul acestora se ridică chiar la șapte.

Însămânțarea credinței este cea învățatură potrivit căreia însuși Cuvântul lui Dumnezeu împlinește ceea ce este spus în acel Cuvânt.

Să citim, deci, primul verset din Biblie: "La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul". *Cum le-a făcut?* – "Cerurile au fost făcute prin *Cuvântul Domnului*, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. [...] Căci El *zice și se face*" (Ps. 33:6-9). *Înainte* ca El să fi vorbit *nu existau, după* ce a vorbit ele "au luat ființă (it was, trad. eng.)". Numai prin *rostirea cuvântului au luat ființă*. Cine le-a făcut să existe? – *Numai Cuvântul*.

Dar întinericul era deasupra feței adâncului. Dumnezeu a vrut să fie lumină acolo; dar cum putea să fie lumină acolo unde era întineric? – Din nou, El a vorbit: „Și Dumnezeu a zis: <să fie lumină!> Și a fost lumină” de unde a venit lumina? – Cuvântul care a fost spus, a produs lumina. „Descoperirea CUVINTELOR TALE dă lumină” Ps.119,130.

Nu exista firmament nici atmosferă. Dumnezeu a vrut să fie. Cum putea fi produs? – „Dumnezeu a zis: să fie o întindere între ape..... și așa a fost”. O altă traducere pentru „așa a fost” este „Și astfel a luat ființă”. Ce a determinat ca întinderea să existe? Ce a determinat acest astfel să ia ființă? – Numai Cuvântul. El a vorbit, și a luat ființă sau așa a fost. Cuvântul vorbit este cel care determină existența oricărui lucru.

Apoi, Dumnezeu a vrut să fie uscatul. Cum se poate aceasta? – Din nou, El a vorbit: „Dumnezeu a zis: <Să se strângă la un loc apele care sunt deasupra cerului și să se arate uscatul!> Și așa a fost”.

Pe urmă, nu exista nici un fel de vegetație. De unde să vină aceasta? – Dumnezeu a vorbit din nou: „Apoi Dumnezeu a zis: <Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor, și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ> Și așa a fost”.

Din nou a vorbit: „Dumnezeu a zis: <Să fie niște luminători pe întinderea cerului,.....> Și așa a fost”.

Din nou a vorbit: „Dumnezeu a zis: <Să dea pământul viețuitoare,.....> Și așa a fost”.

Astfel, „prin Cuvântul Domnului” au fost create toate lucrurile. El a zis doar Cuvântul și așa a fost: Cuvântul spus este cel care produce acel lucru.

Astfel a fost în creație. Și tot astfel a fost în răscumpărare: El a vindecat pe cel bolnav, a scos demoni, a liniștit furtuna, a curățit pe lepros, a înviat pe cel mort, a iertat păcatele, toate prin cuvântul Său. În toate acestea, „El a zis și așa a fost”.

Și astfel, El este același ieri și azi și în veci. Totdeauna El este creatorul. Și întotdeauna El face toate lucrurile doar prin Cuvântul Său. Și întotdeauna El poate face toate lucrurile prin Cuvântul Său; deoarece caracteristica esențială a Cuvântului lui Dumnezeu este că acesta deține puterea divină prin care împlinește lucrul spus.

Iată de ce credința înseamnă AȘTI că în Cuvântul lui Dumnezeu este această putere, A TE AȘTEPTA ca Cuvântul să împlinească ceea ce spune, și A DEPINDE doar de acest Cuvânt ca să facă ceea ce Cuvântul spune.

Învățarea credinței înseamnă a învăța că aceasta este natura Cuvântului lui Dumnezeu; a învăța pe oameni să exerseze credința înseamnă a-i învăța să se aștepte ca Cuvântul lui Dumnezeu să facă ceea ce spune, și să depindă doar de Cuvânt că face lucrul pe care l-a spus; cultivarea credinței se realizează practic determinând creșterea încrederii în puterea Cuvântului lui Dumnezeu de a face ceea ce este spus în Cuvânt, și dependența doar de Cuvânt că împlinește ceea ce Cuvântul spune.

Și „a ști ceea ce înțelege Scriptura când ne arată necesitatea imperioasă de a cultiva credința, este mai esențial decât orice altă cunoștință ce poate fi obținută”

Voi cultivați credința?

R.H.27 Dec. 1898

Credința înseamnă așteptarea ca Cuvântul lui Dumnezeu să facă ceea ce spune, și a depinde doar de Cuvântul acesta să facă ceea ce spune.

Când aceasta este înțeleasă limpede este foarte simplu de a vedea că „credința este substanța (chintesența) lucrurilor nădăjduite, evidența lucrurilor care nu se văd” (engl.); (rom.): „credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare în lucrurile care nu se văd” Evrei 11,1.

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este umplut cu putere creatoare, și astfel și poate produce în substanța sa reală lucrul despre care, Cuvântul vorbește; și deoarece credința înseamnă a te aștepta ca chiar Cuvântul să facă ceea ce cuvântul spune, și a depinde „doar de Cuvânt” să facă ceea ce Cuvântul spune, este destul de limpede că credința este „substanța lucrurilor nădăjduite”.

Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este creator în sine, și astfel poate produce și determina apariția a ceea ce altfel nu ar exista nici nu ar fi văzut; și deoarece credința este a te aștepta ca Cuvântul lui Dumnezeu să facă chiar acel lucru, și a depinde „doar de Cuvânt” să îl facă, este destul de limpede că credința este „evidența lucrurilor nevăzute”.

Astfel „prin credință, pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”. Evr.11,3.

Acela care exercită credință știe că Cuvântul lui Dumnezeu este creator, și că astfel poate produce lucrul vorbit. De aceea, el poate înțelege, nu presupune, că lucrurile au fost create, au fost aduse la existență, prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Acela care exercită credință poate înțelege că deși înainte ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie rostit, nici lucrurile care se văd acum, nici substanța din care sunt compuse acele lucruri, nu au apărut nicăieri pur și simplu pentru că nu existau; totuși când acel Cuvânt a fost rostit, lumile erau pur și simplu pentru că Cuvântul însuși le-a adus la existență.

Aceasta e diferența între Cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul omului. Omul poate vorbi; da nu există nici o putere în cuvintele lui care să îndeplinească lucrul spus: dacă lucrul este necesar să fie îndeplinit,

omul trebuie să facă ceva în plus pe lângă rostirea cuvântului său – el trebuie să împlinească ceea ce a spus. (engl.:to make good – a îndeplini)

Nu tot așa este cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Când Cuvântul vorbește, lucrul ia ființă. Și este, pur și simplu deoarece El a vorbit. Cuvântul rostit de El se împlinește după cum este voia Sa să vorbească. Domnul nu trebuie să facă ceva în plus față de Cuvântul rostit, cum trebuie să facă omul. El nu are nevoie să facă Cuvântul Său bun, în stare de a duce la îndeplinire: Cuvântul Său este bun. El spune „numai Cuvântul”, și lucrarea este împlinită.

De aceea, este scris: „De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu că, atunci când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu, auzit de la noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum este în adevăr ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți” – în voi care exersați (practicați) credința. – 1Tes.2,13.

Iată cum astfel este imposibil pentru Dumnezeu să mintă. Nu e imposibil să mintă doar pentru că El nu vrea ci pentru că nu poate să mintă. Pur și simplu deoarece poate să mintă: este cu neputință. Pentru că atunci când El vorbește, puterea creatoare este în cuvântul rostit, în așa fel încât „numai Cuvântul” determină existența lucrului rostit.

Omul poate să spună ceva, și să nu fie așa. Astfel omul poate minți, pentru că a spune ceea ce nu este așa înseamnă a minți. De a ceea, omul poate minți, poate vorbi despre lucruri care nu există, în cuvântul lui nu este nici o putere care să determine existența lucrurilor despre care vorbește. La Dumnezeu este cu neputință: El nu poate minți; deoarece „El a vorbit și așa a fost”, El vorbește și așa este.

Tot așa, când Dumnezeu a vorbit prin Cuvântul Său pentru un anumit timp, de exemplu în profeție pentru sute de ani înainte, când acel timp a sosit, Cuvântul s-a împlinit. Dar nu pentru că Dumnezeu face ceva pentru a-l împlini, în afară de faptul că la rostit atunci și în Cuvântul acela este puterea creatoare care face ca Cuvântul să producă ceea ce a rostit, când se împlinește vremea.

Iată de ce, dacă copiii nu ar fi strigat „Osana Fiul lui David”, pietrele ar fi strigat imediat în locul lor; și tot așa, când a venit a treia zi, Isus nu mai putea fi ținut în puterea morții.

Cuvântul lui Dumnezeu este divin! În el este puterea Sa creatoare. Cuvântul este „viu și plin de putere” („viu și lucrător” – în versiunea Cornilescu) Cuvântul lui Dumnezeu este autoîmplinitor. Iar a te încrede și a depinde de Cuvânt ca atare, aceasta înseamnă a exercita credință. „Ai tu credință?”

R.H. 3 Ianuarie 1899

„A cunoaște ceea ce spune Scriptura atunci când ne arată necesitatea imperioasă de a cultiva credința, este mai important decât orice altă cunoștință ce poate fi obținută.”

Este important a cunoaște ceea ce spune Scriptura ca fiind „necesitatea de a cultiva credința”, - nu a avea credință ci a cultiva credința.

În Scriptură nu se spune despre necesitatea de a avea credință, în timp ce se spun foarte mult despre credința pe care o cultivăm.

Motivul este că tuturor oamenilor le este dată credința cu care să înceapă: și tot ceea ce au ei nevoie este s-o cultive. Nimeni nu poate avea mai multă credință decât cea care i-a fost deja dată, fără să cultive credința aceasta pe care a primit-o deja. Atunci când este cultivată, nu există nimic din ceea ce cunoaște omul, ce ar putea să crească atât de repede, ca credința – „credința merge mereu crescând” 2Tes.1,3.

Credința înseamnă a avea o puternică nădejde că Cuvântul lui Dumnezeu va împlini ceea ce Cuvântul spune; și a depinde „doar de Cuvânt” spre a împlini ceea ce spune.

A cultiva dependența de Cuvânt și „doar de Cuvânt”, spre a împlini ceea ce spune, înseamnă a cultiva credința.

Credința este „DARUL LUI DUMNEZEU” (Efeseni 2,8); iar faptul că ea este dată tuturor este bine explicată în Scripturi: „măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia”. Rom.12,3. Această măsură a credinței este capitalul cu care Dumnezeu îl înzestrează „pe orice om venind în lume” Ioan1,9. Și fiecare om își poate folosi acest capital – să îl cultive – spre salvarea sufletului său.

Nu există nici un pericol ca acest capital să se micșoreze atunci când este folosit: la fel de sigur cum este folosit, tot așa va crește, va crește mereu „Și la fel de sigur cum va crește, vor fi asigurate neprihănirea, pacea, bucuria Domnului pentru deplina salvare a sufletului nostru.

Iarăși: credința vine din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, este scris: „Cuvântul este aproape de tine; în gura ta și în inima ta; și cuvântul acesta este CUVÂNTUL CREDINȚEI, pe care-l predicăm noi” Rom.10,8. Astfel CREDINȚA, chiar CUVÂNTUL CREDINȚEI, este în gura și în inima fiecărui om.

CUM se înțelege aceasta? – Astfel: când prima pereche a păcătuit în grădina Edenului, ei l-au crezut cu totul pe Satana; în felul acesta s-au predat pe ei înșiși lui Satana; ei au fost luați robi cu totul de acesta. Apoi a existat o înțelegere și prietenie perfectă între ei și Satana. Dar Dumnezeu nu a lăsat lucrurile așa: El a desfăcut înțelegerea, a stricat această prietenie. El a făcut aceasta prin Cuvântul Său, spunând lui Satana: „vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei” Gen.3,15.

„Numai Dumnezeu poate pun continuu vrăjmășie între sămânța femeii și sămânța șarpelui. După căderea omului, natura lui a devenit rea. Apoi între Satana și omul căzut a fost înțelegere. Dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit, oameni ar fi făcut o alianță împotriva cerului. Și în loc să se războiască între ei, s-ar fi luptat doar împotriva lui Dumnezeu. Nu există vrăjmășie firească între îngerii căzuți și oamenii căzuți. Și unii și alții sunt răi, și aceasta datorită apostaziei lor. Iar răul oriunde există, se va alia întotdeauna împotriva binelui. Îngerii căzuți și oamenii căzuți se alătură în tovărășie. Generalul inteligent al îngerilor căzuți a calculat că dacă poate să amăgească oamenii, așa cum a făcut-o cu îngerii, să se unească în rebeliune, ei vor fi agenții de comunicare cu oamenii pentru a se uni în rebeliune împotriva cerului. Când cineva se separă de Dumnezeu, el nu mai are puterea de a fi în vrăjmășie față de Satana. Dușmănia de pe Pământ între om și Satana este pusă acolo în mod supranatural. Dacă puterea regeneratoare (...) a lui Dumnezeu nu este dată în fiecare zi pentru eliberarea inimii omenești, atunci nu va exista nici o înclinație spre a fi religios; dar oamenii vor alege mai degrabă să fie captivi lui Satana decât să fie oameni liberi în Isus Hristos. Eu spun că Dumnezeu va pune vrăjmășie. Omul nu o poate face. Când voința este adusă în dependență de voința lui Dumnezeu, aceasta se face prin supunerea inimii și voinței de partea Domnului” – Unpublished Testimony

Această vrăjmășie față de Satana, ostilitate față de rău, pe care Dumnezeu o pune în fiecare persoană prin Cuvântul Său, face ca orice suflet să tânjească după eliberare: și eliberarea se găsește numai în Isus Hristos. Rom.7,14- 25.

Astfel, ACEST Cuvânt al lui Dumnezeu, care plantează în orice suflet vrăjmășie față de Satana – această ostilitate față de rău care cere eliberarea, și care poate fi găsită numai în Isus Hristos – ACEASTA este darul credinței pentru oameni; aceasta este „măsura credinței” pe care Dumnezeu a împărțit-o oricărui om; acesta este „Cuvântul credinței”, care este în gura și în inima oricărui om din lume.

Acesta „este cuvântul credinței pe care îl propovăduim: Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.” Rom.10,8.9. „Căci cu inima crede omul spre neprihănire; și cu gura mărturisește spre mântuire” (K.J.V.) Rom.10,10.

De aceea nu spune în inima ta – cine se va sui în cer să ne aducă credința? Nici – cine se va coborî în Adânc; Sau – cine se va duce departe, să găsească credința și să ne-o aducă – Pentru că „Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta: și Cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care îl predicăm” Deut.30,11-14; Rom.10,6-8.

Aceasta să spui, și să exersezi credința pe care Dumnezeu ți-a dat-o ție, așa cum a dat-o oricărei persoane din lume, și deoarece „a înțelege cum se exercită credința, aceasta este Știința Evangheliei.

R.H. 10 Ianuarie. 1899.

Credința înseamnă să depinzi doar de Cuvântul lui Dumnezeu, și a avea o puternică nădejde că doar Cuvântul va face ceea ce acesta spune.

Astfel , îndreptățirea prin credință, este îndreptățire prin a depinde doar de Cuvântul lui Dumnezeu, și a avea o puternică nădejde că doar Cuvântul Său va împlini ceea ce spune.

Îndreptățirea prin credință este neprihănire prin credință, pentru că îndreptățirea înseamnă a fi socotit neprihănit.

Credința vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea îndreptățirea prin credință este îndreptățirea care vine prin Cuvântul lui Dumnezeu. Neprihănirea prin credință este neprihănirea care vine prin Cuvântul lui Dumnezeu.

Cuvântul lui Dumnezeu este auto – împlinitor, pentru că în Creație Dumnezeu a vorbit și „așa a fost”. Și când El a fost pe Pământ, El a liniștit marea înfuriată, a curățit pe leproși, a vindecat pe cei bolnavi a înviat din morți, și a iertat păcatele, toate prin Cuvântul Său: și acolo ”El a vorbit, și așa a fost”.

Acum, Același care, în Creație, „a vorbit, și așa a luat ființă”, Același care a spus „Să fie lumină: și a fost lumină”, Același care pe Pământ a rostit „doar Cuvântul”, și bolnavii au fost vindecați, leproșii au fost curățiți, și morții înviați – Același rostește rostește neprihănirea lui Dumnezeu către și asupra tuturor care cred.

Deși toți au păcătuit și s-au îndepărtat de neprihănirea lui Dumnezeu, totuși suntem „îndreptățiți (socotiți neprihăniți), fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Isus Hristos: PE EL DUMNEZEU LA RÂNDUIT MAI DINAINTE.....SĂ DECLARE NEPRIHĂNIREA LUI pentru iertarea păcatelor din trecut, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu” (K.J.V.) Rom.3,24,25.

Creând toate lucrurile la început, Dumnezeu L-a rânduit pe Hristos pentru a proclama Cuvântul care face ca toate lucrurile să existe. Hristos a rostit doar Cuvântul, și toate lucrurile au luat ființă. Și în răscumpărare (mântuire), care este creație din nou, Dumnezeu a rânduit pe Hristos pentru a proclama Cuvântul neprihănirii. Iar atunci când Hristos rostește numai Cuvântul, așa și este. Cuvântul Său, fie în creație fie în mântuire, este același.

„Lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd” (K.J.V.) Evr.11,3

Cândva nu existau lumi, nici materialul din care sunt compuse acum lumile. Dumnezeu a rânduit mai dinainte pe Hristos să proclame Cuvântul care trebuie să producă lumile și materialul propriu-zis din care trebuiau să fie compuse.

„El a vorbit, și așa a fost”. Înainte ca El să rostească Cuvântul, nu exista nici un fel de lume: După ce a rostit Cuvântul, lumile au existat. Astfel, Cuvântul lui Dumnezeu rostit de Isus Hristos este în stare să aducă la existență ceea ce nu existase înainte ca acest Cuvânt să fie rostit, și care, altfel nu ar fi avut cum să existe vreodată

Tot în același fel este în viața omului cu precizie. În viața omului nu este neprihănire. În om nu este neprihănire din care să poată apărea neprihănire în viața sa. Dar, Dumnezeu a rânduit mai dinainte pe Hristos să proclame neprihănirea pentru și asupra omului. Hristos a rostit doar Cuvântul, și în golul întunecat din viața omului ia ființă neprihănirea, pentru oricine care o va primi. Acolo unde, înainte de a fi primit Cuvântul, nu exista nici neprihănire nici altceva care să fi putut produce neprihănire, după ce este primit Cuvântul, există o neprihănire desăvârșită și este chiar Fântâna propriu-zisă din care izvorăște neprihănirea. Cuvântul lui Dumnezeu primit prin credință – adică, Cuvântul lui Dumnezeu așteptat cu o puternică nădejde ca să fie împlinit așa cum este rostit, și depinzând de aceasta ca să îplinească ceea ce spune – produce neprihănire în om și în viața în care nu fusese înainte; la fel de precis ca în creația originală, Cuvântul lui Dumnezeu produce lumi acolo unde nu existaseră înainte. El a vorbit, și ia ființă, pentru oricine care crede: adică pentru oricine care primește. Cuvântul însuși a produs aceasta.

„Deci, fiind îndreptățiți (socotiți neprihăniți), prin credință (prin puternica nădejde și dependență doar de Cuvânt), avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos.” Rom.5,1.

Așa este, binecuvântați pe Domnul! Iar a te hrăni cu acest lucru binecuvântat înseamnă a cultiva credința.

R.H. 17Ianuarie, 1899.

„A cunoaște ceea ce spune Scriptura spune atunci când ne arată necesitate imperioasă de a cultiva credința, este mai important decât orice altă cunoștință ce poate fi obținută.”

Credința este o puternică nădejde că Cuvântul lui Dumnezeu face ceea ce Cuvântul spune, și dependența doar de Cuvânt, ca să îplinească ceea ce spune.

Avram este tatăl celor ce trăiesc prin credință. Istoria vieții sale ne dă instrucțiuni în credință – ce este și ce face credința pentru cel ce o are.

Ce putem spune, deci, despre Avram tatăl nostru că a fost găsit privitor la credință? Ce spune Scriptura?

Când Avram avea mai mult de optzeci de ani, și Sarai soția sa era bătrână, și el nu avea copii, Dumnezeu ”după ce l-a dus afară, i-a zis: <Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri>: și i-a zis: <AȘA VA FI SĂMÂNȚA>” Gen.15,5.

Și Avram „a crezut pe Domnul: și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” Gen.15,6. Avram a primit Cuvântul lui Dumnezeu, și a așteptat cu nădejde în Cuvânt adică în ceea ce Cuvântul spunea. Și în aceasta, el era neprihănit.

Serai, totuși nu și-a pus întreaga nădejde numai în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea recurs la un plan propriu pentru a da naștere seminței. Ea i-a spus lui Avram: „Iată Domnul m-a făcut steapă; intră te rog, la roaba mea; poate că voi avea copii de la ea” Gen.16,2.

Pentru moment, Avram s-a abătut de la integritatea desăvârșită a credinței. În loc de a se ține strâns de nădejdea și de dependența sa numai de Cuvântul lui Dumnezeu, el „a ascultat de cele spuse de Sarai” Gen.16,2.

Așa, s-a născut un copil; dar pentru Sarai toată situația a devenit atât de nesatisfăcătoare încât ea însăși a negat propriul său aranjament. Dumnezeu a arătat că nu recunoaște acest aranjament ignorând total faptul că s-a născut un copil. El a schimbat numele lui Avram în Avraam, și a continuat să-i vorbească despre faptul că va face din el tatăl neamurilor prin sămânța promisă, și făcând legământul Său cu Avraam și sămânța promisă. El a schimbat și numele lui Sarai în Sara, deoarece ea urma să fie „mama unor neamuri întregi” (Gen.17,16.) prin sămânța promisă.

Avraam a observat această ignorare totală a copilului care se născuse, și a încercat să-i atragă atenția lui Dumnezeu asupra lui, spunând: „să trăiască Ismael înaintea Ta.” Dar Dumnezeu a zis: „Cu adevărat, nevastă-ta Sara îți va naște un fiu; și-i vei pune numele Isaac. Eu voi încheia legământul Meu cu el, ca un legământ veșnic pentru sămânța lui după el. Dar și cu privire la Ismael te-am ascultat. Iată, îl voi binecuvânta, îl voi face să crească, și îl voi înmulți nespun de mult; doisprezece voivozi va naște, și voi face din el un neam mare. Dar LEGĂMÂNTUL MEU îl voi încheia cu Isaac, pe care ți-l va naște Sara la anul pe vremea aceasta.” Gen.17,18-21.

Prin aceasta Avram și Sarai au fost învățați că, pentru a se realiza promisiunea făcută, pentru împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, numai dependența totală de Cuvântul Său poate să primească răspuns. Sarai a învățat că planul său a adus numai necaz și confuzie, și a întârziat împlinirea promisiunii. Avraam a învățat că ascultând de vocea lui Sarai, a pierdut din vedere Cuvântul lui Dumnezeu; și că acum el trebuie să abandoneze acel plan în întregime și să se întoarcă iar numai la Cuvântul lui Dumnezeu.

Dar acum Avraam avea 99 și Sara 89. Și acest lucru părea să facă imposibilă împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, și cerea o dependență mai profundă de Cuvântul Său – o credință mai mare decât mai înainte.

Era perfect limpede că ACUM nu era nici o altă posibilitate de a depinde de altceva, decât doar de Cuvântul descoperit: ei erau legați strâns de acest lucru pentru împlinirea a ceea ce Cuvântul spune. Toate lucrările, procedeele, planurile și eforturile lor proprii erau excluse, și ei erau legați strâns doar de credință – legați doar de Cuvânt și de dependența totală de Cuvânt pentru împlinirea a ceea ce Cuvântul spune.

ACUM, când drumul era deschis doar pentru Cuvânt ca acesta să lucreze, Cuvântul A LUCRAT EFECTIV și „sămânța” promisă s-a născut. Și astfel, „prin credință” – prin dependență totală, împotriva oricărei speranțe, doar de Cuvânt, - „Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească”, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise”.

Și „de aceea, dintr-un singur om, și încă UN OM APROAPE MORT, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul mării, care nu se poate număra”. Gen.11,11.12.

ASTFEL a fost împlinit Cuvântul rostit către Avraam, când Dumnezeu „l-a dus afară, i-a zis: <Uită-te spre cer, și numără stelele, dacă poți să le numeri> și i-a zis: <Așa va fi sămânța ta>”. Gen.15,5.

Aceasta este o lecție divină în credință. Și aceasta este ceea ce Scriptura spune când ne arată necesitatea de a cultiva credința. Aceasta i-a fost socotită lui Avraam ca neprihănire, chiar neprihănirea lui Dumnezeu, care este prin credință.

Dar, „nu numai pentru el este scris că <i-a fost socotită ca neprihănire>; ci este scris și pentru noi, căroră de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat” (Cornilescu) „iarăși pentru îndreptățirea noastră” (K.J.V.) Evr.4,23-25.

Și toți „cei care trăiesc prin credință (se bizuiesc pe credință) sunt binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam” (K.J.V.) Gal.3,9.

Toți cei care respingând - orice lucrare, planuri, procedee și eforturi proprii, - într-o neputință totală, ei depind numai de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a împlini ceea ce spune – ACEȘTIA sunt cei ce se bizuie credință (trăiesc prin credință) și SUNT binecuvântați împreună cu credinciosul Avraam CU NEPRIHĂNIREA LUI DUMNEZEU.

O, ”a înțelege cum să exersăm credința: aceasta este știința Evangheliei” ! Și aceasta este știința tuturor științelor. Și cine nu s-ar strădui s-o înțeleagă?

R.H. 24 Ianuarie 1899

Când Avraam și Sara s-au limpezit de orice procedeu al necredinței, care a produs pe Ismael, și au rămas numai în credință – dependență totală doar de Cuvântul lui Dumnezeu – Isaac, adevăratul copil al făgăduinței s-a născut.

Ascultând de vocea Sarei (Gen.16,1.) Avraam s-a abătut de la linia strictei integrități de Cuvântul lui Dumnezeu, de strictetea adevăratei credințe ; acum, pentru că se întorsese la Cuvânt și numai la el, la adevărata credință, el trebuia încercat înainte de a se spune despre el că credința lui îi este socotită ca neprihănire (credința lui trebuia să fie testată).

El s-a încrezut în Cuvântul descoperit a lui Dumnezeu care era împotriva lui Ismael, și l-a obținut pe Isaac, copilul adevărat al promisiunii făcute de Dumnezeu. Iar acum, obținându-l pe Isaac, se punea hotărâtor problema dacă el se va încrede în Cuvântul descoperit a lui Dumnezeu chiar împotriva lui Isaac însuși.

Astfel, Dumnezeu ia zis lui Avraam: „la pe fiul tău ,pe SINGURUL tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac, du-te în țara Moria, și adu-l ardere de tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune”

Avraam l-a primit pe Isaac de la Dumnezeu, crezând doar în Cuvântul lui Dumnezeu. Singur Isaac era sămânța promisă prin Cuvântul Domnului. După ce a fost născut Isaac, Dumnezeu a confirmat Cuvântul Său declarând: „Din Isaac va ieși sămânța care va purta cu adevărat numele tău” Gen.21,12. Iar acum vine Cuvântul lui Dumnezeu: „la pe fiul tău, pe singurul tău fiu, ...pe Isaac... și adu-l ca ardere de tot”.

Dumnezeu i-a declarat lui Avraam: Sămânța ta va fi ca stelele cerului de numeroase. În sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului. Din Isaac va ieși o sămânță care va purta numele tău. Iar ACUM, adu-l pe Isaac ca ardere de tot!

DAR, dacă Isaac este adus ca ardere de tot, ce se va alege de făgăduința binecuvântării tuturor neamurilor în el? Ce se va alege de făgăduința, Sămânța ta va fi ca stelele cerului, fără număr? Totuși, acolo era Cuvântul: Adu-l pe Isaac ca ardere de tot. Avraam s-a încrezut doar în Cuvântul lui Dumnezeu împotriva lui Ismael; dar ACEASTA ESTE MAI MULT decât încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu împotriva lui ISAAC – este încredere în Cuvântul lui Dumnezeu împotriva CUVÂNTULUI LUI DUMNEZEU!

Și Avraam așa a făcut, sperând împotriva oricărei speranțe. Dumnezeu i-a zis: Sămânța ta va fi ca stelele cerului; Din Isaac va ieși o sămânță care va purta cu adevărat numele tău; Adu-l pe Isaac ca ardere de tot. Avraam nu a insistat ca Dumnezeu să „armonizeze aceste pasaje” – să le pună de acord. Pentru el era arhisuficient să știe că aceste declarații erau toate Cuvântul lui Dumnezeu. Știind aceasta, el putea să se încreadă în acest Cuvânt, putea să urmeze acest Cuvânt, și putea să-l lase pe Domnul „să armonizeze aceste pasaje” sau „să explice aceste texte” dacă era nevoie de acest lucru.

Avraam și-a spus: Dumnezeu a zis: <Adu-l pe Isaac ca ardere de tot>. Așa voi face. Dumnezeu a zis: <În Isaac vei avea o sămânță ce va purta cu adevărat numele tău> și <Sămânța ta va fi ca stelele de pe cer,

nenumărate>. M-am amestecat odată în făgăduință, și am împiedicat împlinirea ei până când am respins tot ceea ce făcusem eu, și m-am întors la Cuvânt numai. Apoi, printr-o minune, Dumnezeu mi-a dat pe Isaac, sămânța promisă. Acum, El zice: <Adu-l pe Isaac, sămânța promisă, ca ardere de tot>. Așa voi face: printr-o minune Dumnezeu mi l-a dat la început, și printr-o minune Dumnezeu mi-l poate reda. Totuși, când îl voi da ca ardere de tot, el va fi mort; și singura minune care mi-l poate reda este o minune care îl va aduce înapoi din morți. Dar. Dumnezeu este în stare să facă acest lucru, și O VA FACE; pentru că Cuvântul Său a fost rostit: <Sămânța ta va fi ca stelele cerului, fără număr> Și <În Isaac vei avea o sămânță ce va purta cu adevărat numele tău>. Și chiar și aducerea înapoi din morți a lui Isaac nu va fi pentru Dumnezeu mai mult decât El a făcut deja: deoarece și trupul meu și al Sarei erau ca și moarte pentru a mai putea odrăsli, și totuși Dumnezeu a dat viață lui Isaac din noi doi. El poate învia din morți pe Isaac, și o va face. Bindecuvântat fie Domnul!

Era hotărât, s-a pregătit și a luat pe servitorii săi și pe Isaac, și după trei zile de călătorie a ajuns la „locul pe care i-l spusese Dumnezeu”. Iar când, în a treia zi „a văzut locul de departe”, „Avraam a zis slugilor sale: <Rămâneți aici cu măgarul; eu și băiatul, NE VOM DUCE până acolo să ne închinăm, și apo NE VOM ÎNTOARCE la voi>” Gen.22,5. Cine se va duce? – „eu și băiatul ne vom duce”. Și cine se va întoarce? – „și apoi ne vom întoarce la voi”. Avraam se aștepta să se întoarcă împreună cu Isaac la fel de sigur cum se ducea împreună cu el.

Avraam se aștepta să dea pe Isaac ca ardere de tot, iar APOI se aștepta să-l vadă pe Isaac ridicându-se din cenușă și să se întoarcă împreună înapoi. Pentru că Cuvântul lui Dumnezeu s-a împlinit în această direcție „În Isaac vei avea o sămânță care va purta cu adevărat numele tău” și pentru că „Sămânța ta va fi stelele cerului, fără număr”. Avraam s-a încrezut doar în acel Cuvânt, care nu poate da greși niciodată. Evr.11,17-19.

ACEASTA ESTE CREDINȚA. Astfel „s-a împlinit Scriptura care zice: <Avraam a crezut pe Dumnezeu, și i s-a socotit ca neprihănire> Iacob 2,23. Dar, deasupra acestui lucru „nu numai pentru el este scris că <i-a fost socotită ca neprihănire>; ci este scris și pentru noi, căroră de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și-a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” Rom.4,23-25.

A fi deplin încredințat în Cuvântul lui Dumnezeu; a depinde numai de Cuvânt, chiar împotriva Cuvântului lui Dumnezeu – ACEASTA ESTE CREDINȚA: aceasta este credința care aduce neprihănirea lui Dumnezeu.

Aceasta înseamnă a exercita credința. Aceasta este „ceea ce înțelege Scriptura atunci când arată necesitatea imperioasă de a exercita credința”. Iar „a înțelege cum se exercită credința”, aceasta este știința Evangheliei. Și știința Evangheliei este știința științelor.

R.H. 31 Ianuarie 1899.

„CELUI ce nu lucrează ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” Rom.4,5.

Acesta este singurul mod prin care oricine din această lume poate deveni vreodată neprihănit: întâi să admită că este păcătos; apoi să creadă că Dumnezeu îndreptățește, socotește neprihănit, pe cel păcătos – „ungodly” – și că el este neprihănit chiar cu neprihănirea lui Dumnezeu.

Orcine care este în lume este păcătos. „Ungodly” – înseamnă – „unlike God” – adică deosebit de caracterul lui Dumnezeu. Și este scris: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava [bunătaea, caracterului] lui Dumnezeu”.

De aceea, oricine care va admite că a fost totdeauna departe de a fi asemenea lui Dumnezeu în orice, prin aceasta mărturisește că el este păcătos (deosebit de Dumnezeu).

Dar adevărul este că ORCINE în ORICE, nu este asemenea lui Dumnezeu. Pentru că: „Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar.” Rom.3,9-18.

Apoi, pentru că nu este nici unul pe pământ care să nu fie păcătos, și cum Dumnezeu îndreptățește pe cel (lipsit de slava Sa) păcătos, face ca din partea lui Dumnezeu să fie un dar fără plată, deplin și SIGUR, al îndreptățirii – neprihănirii, salvării – ORICĂRUI SUFLET DE PE PĂMÂNT.

Și tot ceea ce trebuie oricine să facă pentru ca darul să fie sigur în ceea ce-l privește pe el, este să-l primească – să creadă că Dumnezeu este Cel care îndreptățește, personal și individual, pe acela care este păcătos (lipsit de slava Lui).

Astfel, deși onora le va suna străin, singura calificare și singura pregătire, pentru îndreptățirea unei persoane este ca aceasta să fie conștientă că este păcătoasă (lipsită de slava Lui – ungodly).

Apoi cu această pregătire și calificare, tot ceea ce i se cere pentru a obține îndreptățirea, pe deplin, fără plată, și sigur, este SĂ CREADĂ CĂ DUMNEZEU ÎL ÎNDREPTĂȚEȘTE PE EL, CEL PĂCĂTOS – LIPSIT DE SLAVA (caracterul) LUI DUMNEZEU.

Este ușor pentru mulți să creadă că sunt păcătoși și chiar să fie conștienți de aceasta; dar pentru ei este prea mult să creadă că Dumnezeu îi îndreptățește.

Și singurul motiv pentru care nu pot crede că Dumnezeu îi îndreptățește este faptul că ei sunt păcătoși, atât de păcătoși.

Dacă măcar ar putea găsi ceva bun în ei înșiși, sau dacă s-ar putea îndrepta să facă mai bine, ar avea poate puțin curaj să spere că Dumnezeu îi îndreptățește. Da, ei s-ar justifica (îndreptăți) pe ei înșiși prin fapte, și apoi ar pretinde că ei cred în îndreptățirea prin credință!

Dar, aceasta ar însemna că îndreptățirea nu are nici o valoare deoarece, dacă un om poate găsi binele în sine însuși, înseamnă că îl are deja, și nu are nevoie să-l primească din altă parte. Dacă el se poate îndrepta și să facă mai bine prin el însuși, înseamnă că nu are nevoie de nici o îndreptățire de altundeva.

De aceea, este o contradicție în termeni să spun că sunt atât de păcătos încât nu văd cum mă poate îndreptăți Dumnezeu. Deoarece dacă nu sunt păcătos, nu am nevoie să fiu făcut neprihănit: înseamnă că sunt neprihănit. Nu există cale de mijloc între păcătoșenie și sfințenie.

Dar, când cineva se vede pe el însuși atât de păcătos încât nu vede acolo nici o speranță pentru îndreptățire, chiar acolo intră credința; într-adevăr numai acolo poate veni credința.

Deoarece credința este dependentă numai de Cuvântul lui Dumnezeu. Cât timp mai există o dependență de propriile forțe, cât timp mai există vreo speranță sau bază în sine însuși, nu poate fi nici o credință: nu există loc pentru credință deoarece credința este dependentă „numai de Cuvânt”.

Dar, atunci când a dispărut orice speranță și orice dependență posibilă de ceva în ce ne privește pe noi înșine, și când devenim conștienți că a dispărut; când orice se poate vedea este împotriva oricărei speranțe de îndreptățire, atunci este momentul când, agățându-se numai de făgăduința lui Dumnezeu, numai de Cuvânt, nădăjduind împotriva oricărei speranțe, intră credința: indiferent de cât suntem de păcătoși.

Deoarece, pentru totdeauna este scris: „Celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire” Rom.4,5. „Chiar neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos” (K.J.V.) Rom.3,22. „Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte... să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte” Rom.3,25.

Aceasta înseamnă a exercita credința. Exerciți tu credința? Deoarece „a înțelege cum se exercită credința: aceasta este Știința Evangheliei”.

R.H. 7 Februarie 1899.

„Fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu prin domnul nostru Isus Hristos” Rom.5,1. (engleză)

Deoarece credința este dependența totală de Cuvântul lui Dumnezeu, de ceea ce spune Cuvântul, a fi îndreptățiți prin credință este a fi socotit neprihănit prin dependența doar de Cuvânt.

Și deoarece Cuvântul este Cuvântul lui Dumnezeu, dependența totală de Cuvânt este dependența totală de Dumnezeu, în Cuvânt. Îndreptățirea prin credință este deci, îndreptățire – fiind socotit neprihănit prin dependență totală de Dumnezeu, și aceasta deoarece El a promis.

Toți suntem păcătoși – plini de păcate și lipsiți de slava lui Dumnezeu. Suntem de aceea supuși judecării lui Dumnezeu. Rom.3,9-19. Totuși, pentru toți este o „scăpare” de judecata lui Dumnezeu. Dar singura cale de a „scăpa” de judecata lui Dumnezeu este de a ne încrede în Dumnezeu (a-L crede pe Dumnezeu pe cuvânt).

Când David a păcătuit făcând numărătoarea poporului, și astfel și-a atras judecata exemplară a lui Dumnezeu, Domnul i-a dat posibilitatea de a alege fie ca să fie foamete șapte ani, fie ca să fugă trei luni urmărit de vrășmași săi, fie să bântuie ciurma trei zile în țară. Dar David nu a ales nici o variantă; el a predat totul în mâna Domnului, ca El să aleagă, spunând: Să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările lui sunt nemărginite”. 2Sam.24,11-14.

Atunci când depindem Doar de Dumnezeu, de Cuvântul Său, pentru neprihănire, avem pace cu Dumnezeu; deoarece astfel noi obținem chiar neprihănirea, și „Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roada neprihănirii: odihna (siguranța – original) și liniștea pe vecie”. Isaia 32,17.

Când depindem doar de Dumnezeu în Cuvântul Său, pentru neprihănire, avem pace prin domnul nostru Isus Hristos, deoarece „El este pacea noastră, care din doi „Dumnezeu și om” a făcut unul”, „în trupul Lui a înlăturat vrășmășia dintre ei”, „ca să facă pe cei doi” – Dumnezeu și om „să fie în El Însuși un singur om nou, făcând ASTFEL pace”. Efeseni 2,14,15.

Mai departe: atunci când depindem doar de Dumnezeu prin Cuvântul Său, pentru neprihănire, avem pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos, deoarece Dumnezeu a făcut „pace prin sângele crucii Lui”, „și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri”. „Și pe voi, care odinioară erați străini și vrășmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină”: DACĂ CONTINUAȚI ÎN CREDINȚĂ. 1Col.1,20-23.

Când El a făcut calea atât de clară, îndreptățirea atât de deplină și pacea atât de sigură pentru toți, și cere tuturor oamenilor doar să primească – acceptând-o de la El, depinzând numai de El pentru a o primi, de

ce să nu fie astfel îndreptățit orice suflet de pe pământ, și să aibă astfel pace cu Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos?

ACEASTA este „ceea ce înțelege Scriptura când ne arată necesitatea imperioasă de a exersa credința” Exerciți tu credința? Ești îndreptățit prin credință? Ai tu neprihănirea prin credință? Ai tu pacea cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos?

„Aveți credință în Dumnezeu!” Marcu 11,22.

R.H. 14 Februarie 1899.

Credința este dependență totală doar de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a împlini ceea ce Cuvântul spune.

Așa stând lucrurile, nu trebuie uitat nici un moment că, acolo unde nu este Cuvântul nu poate fi credință.

Acesta se vede și din adevărul că „credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos” Rom.10,17. De vreme ce credința vine chiar prin Cuvântul lui Dumnezeu propriu-zis, este foarte limpede că acolo unde nu este Cuvântul nu este nici credința.

Acesta este ilustrat foarte frumos printr-un episod din viața lui David: deoarece David avea în inima lui dorința să construiască o casă pentru Domnul, Domnul i-a vorbit prin profetul Natan, spunând: „Domnul îți vestește că-ți va zidi o casă....Și casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.” 2Sam.7,11.16.

Apoi David s-a ruga și a spus: „Acum, Doamne Dumnezeule, FĂ SĂ RĂMÂNĂ ÎN VECI CUVÂNTUL PE CARE L-AI ROSTIT ASUPRA ROBULUI TĂU ȘI ASUPRA CASEI LUI și lucrează după Cuvântul tău. Slăvit să fie Numele Tău pe vecie, și să se zică <Domnul oștirilor este Dumnezeul lui Israel> Și casa robului Tău David, să rămână înaintea Ta. Căci Tu însuși, Doamne al oștirilor, Dumnezeul lui Israel, Te-ai descoperit robului Tău zicând: <EU ÎȚI VOI ÎNTEMEIA O CASĂ!> DE ACEEA A ÎNTRĂZNIT ROBUL TĂU SĂ-ȚI FACĂ ACEASTĂ RUGĂCIUNE.” (în engleză: „pentu că ai zis: <Îți voi zidi o casă: de aceea robul Tău a descoperit în inima lui dorința de a-ți face această rugăciune>”). „Acum, Doamne Dumnezeule, Tu ești Dumnezeu, și cuvintele Tale sunt adevăr, și tu ai vestit harul acesta robului Tău, ca să dăinuiești pe veci înaintea Ta! Căci Tu, Doamne Dumnezeule, AI VORBIT: și prin binecuvântarea Ta Casa robului Tău va fi binecuvântată pe vecie” 2Sam.7,25-29.

Rugăciunea lui David a fost în întregime o rugăciune a credinței, pentru că era în întregime întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu: Cuvântul lui Dumnezeu a determinat pe David să înalțe această rugăciune. Cuvântul lui Dumnezeu a fost cauza și baza rugăciunii sale. Cuvântul lui Dumnezeu a fost toată speranța lui David că rugăciunea aceasta va primi răspunsul.

El a cerut în armonie cu voința lui Dumnezeu, deoarece voința lui Dumnezeu a fost exprimată în Cuvântul Său. Cerând în armonie cu voința Sa descoperită limpede, David știa că rugăciunea sa a fost auzită. Și știind aceasta, David știa că a făcut cererea pe care Dumnezeu o dorea de la el. 1Ioan 5,14 De aceea El a spus: Așa să fie. Și răspunsul la rugăciunea aceasta a fost, este și va fi pe vecie, sigur pentru David.

Și aceasta a fost scris pentru învățătura noastră: ca să știm cum să ne rugăm în credință, și cum să cultivăm credința, în rugăciune. De aceea, DU-TE și fă și tu la fel ca David. Deoarece „a cunoaște ceea ce spune Scriptura atunci când ne arată necesitatea imperioasă de a cultiva credința, este mai important decât orice altă cunoștință ce poate fi obținută”.

R.H. 21 Februarie 1899

Credința vine din auzire și auzirea din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU ESTE SINGURUL CANAL (INSTRUMENT,MIJLOC) AL CREDINȚEI.

De aceea dacă nu este prezent Cuvântul lui Dumnezeu, credința nu poate exista.

Iar acolo unde este prezent (viu și lucrător) Cuvântul lui Dumnezeu, credința este dependență totală doar de Cuvânt pentru împlinirea a ceea ce Cuvântul spune.

Este limpede că cine vrea să ceară prin credință, trebuie să fie sigur că are Cuvântul lui Dumnezeu pentru ceea ce cere. Având Cuvântul lui Dumnezeu pentru ceea ce cere, la fel ca și David, poți găsi în inima ta încredere deplină cu care să te rogi, încredere care este numai în credința desăvârșită.

Acela care se roagă astfel știe că el cere în armonie cu voința lui Dumnezeu, pentru că el știe că are Cuvântul clar a lui Dumnezeu pentru confirmare.

De aceea, el știe că Dumnezeu îl aude, și știe că are deja lucrul pentru care s-a rugat; deoarece singura bază a speranței sale este Cuvântul care spune aceasta, și care este singura bază a cererii sale. Domnul ne spune să ne rugăm așa; astfel, El a pregătit creșterea puternică, sigură și continuă a credinței.

Mulți oameni se roagă, dar nu știu dacă este voia Domnului ca ei să primească ceea ce cer, și ei nu știu dacă pot cere cu adevărat ceea ce vor, și astfel ei nu știu dacă rugăciunile lor sunt ascultate sau nu.

Domnul vrea ca nimeni să nu meargă nesigur. De aceea, El a dat Cuvântul Său, care îndrumă exact pe oricine către faptele bune, și prin care sunt date toate lucrurile care privesc viața și bunătața.

Oricine caută ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU acele lucruri pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru toți, și se roagă după Cuvântul specific pentru acel lucru, astfel cerând în armonie cu voința lui Dumnezeu exprimată limpede, știe că rugăciunea sa este ascultată, și că el are (că l-a primit) lucrul pentru care s-a rugat.

Procedând așa, cei ce se roagă vor fi întotdeauna siguri, viața lor va fi umplută cu darurile directe ale lui Dumnezeu, iar CREDINȚA va fi SIGURĂ și PUTERNICĂ, și va merge mereu crescând în putere.

Mulți se roagă ca ucenicii: „Doamne Mărește-ne credința” Luca 17,5. Aceasta este bine. Dar, nu trebuie să nu uităm că credința vine numai din Cuvântul lui Dumnezeu. De aceea, la fel de sigur cum credința va crește, aceasta va fi numai dacă în noi va crește Cuvântul lui Dumnezeu. Singurul mod în care poate crește în noi Cuvântul lui Dumnezeu este prin auzirea Lui, prin rugăciunea către Domnul pentru acel lucru despre care vorbește Cuvântul, depinzând în întregime de Cuvânt pentru împlinirea acelui lucru, și mulțumindu-l că l-am primit deja. În felul acesta este primit Cuvântul acesta, și este viu, trăiește în noi.

Astfel, în timp ce ne putem ruga „Doamne mărește-ne credința” în același timp trebuie să ne aducem aminte că trebuie să ne zidim în cea mai sfântă credință. Jud.20.

Astfel se exercită credința. Credința poate fi exercitată numai pe Cuvântul lui Dumnezeu; pentru că acolo unde nu este Cuvântul Său, nu poate fi nici credință.

Iar „a înțelege cum să exercităm credința, aceasta este știința Evangheliei”

R.H. 28 Februarie 1899

„Cel neprihănit va trăi prin credință”

Cine sunt cei neprihăniți? – Ei sunt prin credință, deoarece oamenii sunt îndreptățiți doar prin credință.

Deși toți „au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” totuși suntem „îndreptățiți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus”. Rom.3,24.

Însă „celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un dar, ci ca ceva datorat; pe când celui ce nu lucrează ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire.” Rom.4,4,5.

„Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”. Rom.5,1.

Credința este dependență deplină de Cuvântul lui Dumnezeu, ca acest Cuvânt să îplinească ceea ce spune. „Cuvântul Meu va face voia Mea și va împlini planurile Mele” Isaia 55,11.

A fi îndreptățit prin credință atunci, este a fi îndreptățit printr-o dependență deplină de Cuvântul lui Dumnezeu. Cei neprihăniți sunt cei care depind de cuvântul lui Dumnezeu. Astfel oameni devin neprihăniți.

Oamenii nu trebuie doar să devină neprihăniți prin credință – prin dependență de Cuvânt – ci fiind neprihăniți, trebuie să trăim prin credință. Cel neprihănit trăiește în exact același fel și prin același lucru prin care devine neprihănit. Noi devenim neprihăniți, prin credință; credința este dependență deplină de Cuvânt. Fiind neprihăniți, noi trebuie să trăim prin exact același lucru prin care am devenit neprihăniți; adică prin dependență deplină de Cuvântul lui Dumnezeu.

Aceasta este exact ceea ce a spus Isus: omul va trăi „cu orice Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” Când Isus a spus aceasta, este limpede că în alte vorbe El a spus: Omul va trăi prin credință.

Nu există altă cale de a trăi cu adevărat, decât prin credință, ceea ce înseamnă simplu a trăi prin Cuvântul lui Dumnezeu. Fără credință, fără Cuvântul lui Dumnezeu, omul moare pur și simplu. Cuvântul lui Dumnezeu este originea și viața a tot ce există; pentru că „El a vorbit, și așa a fost”

Toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite – soare, lună și stele, animale și oameni, - toate sunt dependente deplin de Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a exista. Numai în cazul oamenilor, Dumnezeu le-a dat minunatul dar al alegerii dacă vor să facă așa sau nu. Acest dar al alegerii deschide ușa credinței. Și atunci când un om alege să trăiască prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este singura cale a vieții, credința – dependență deplină de Cuvântul lui Dumnezeu – este modul prin care omul merge pe calea vieții.

Astfel, „cel neprihănit va trăi prin credință” și „tot ce nu vine din încredințare este păcat”; mai simplu se poate spune: Cel neprihănit va trăi prin Cuvântul lui Dumnezeu, și tot ce nu vine din Cuvântul lui Dumnezeu este păcat.

„Nu putem avea o experiență creștină curată, nu putem asculta Evanghelia pentru mântuire, până când știința credinței nu este înțeleasă mai bine; și până când nu se exercită mai multă credință.” „Aveți voi credință?” Să aveți credința lui Dumnezeu. Aici sunt cei ce păzesc „CREDINȚA LUI ISUS”.

R.H. 7 Martie 1899

Credinței îi este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu. Rom.1,17 Credința este dependență totală de Cuvântul lui Dumnezeu, nădejdea puternică în Cuvântul care lucrează ceea ce spune

Este dar rostită prin Cuvânt, neprihănirea lui Dumnezeu, în așa fel încât oamenii să poată depinde total de acest Cuvânt, care să împlinească ceea ce spune?

Da, este. Într-adevăr acesta este chiar obiectul darului lui Hristos. Pentru că pe El „Dumnezeu la rânduit mai dinainte..... să proclame neprihănirea Sa pentru eliberarea de păcatele din trecut, prin răbdarea lui Dumnezeu” (K.J.V.) Rom.3,25.

Vedem că Dumnezeu L-a rânduit pe Hristos ca să proclame, să rostească, neprihănirea lui Dumnezeu; de aceea este sigur că Cuvântul lui Dumnezeu a fost rostit pentru ca să putem depinde în întregime de El și să nădăjduim ca să lucreze după cum a fost rostit. În alte cuvinte, neprihănirea poate fi primită prin credință

Unde este rostit acest Cuvânt? – În Cuvântul „iertare”. „El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele” (1Ioan 1,9) „la Tine este iertare”. (Ps.130,4)

Care este sensul Cuvântului „iertare”? În greacă este format din două cuvinte: „a da” și „pentru” (ca și în engleză) Când Domnul iartă păcatul, El dă pentru acest păcat. Dar ce dă Domnul pentru păcat? – El proclamă „NEPRIHĂNIREA SA pentru eliberare din păcate.”

De aceea, când Domnul iartă – dă pentru – păcatul, El dă NEPRIHĂNIREA pentru păcat. Iar cum singura neprihănire pe care o are Domnul este propria Sa neprihănire, rezultă că singura neprihănire pe care o poate da Dumnezeu pentru păcat este neprihănirea lui Dumnezeu.

Aceasta este neprihănirea lui Dumnezeu ca dar. Dar cum toți oamenii au păcătuit, și, dacă sunt lămuriiți, ei trebuie să aibă darul fără plată al iertării; și cum iertarea păcatului – neprihănirea lui Dumnezeu dată pentru păcat – este fără plată – acesta este darul fără plată al neprihănirii lui Dumnezeu. „pentru toți oameni o hotărâre de neprihănire care dă viața”. Rom.5,18

De aceea oricine cere lui Dumnezeu iertarea păcatului, îi cere pentru aceasta să-i dea neprihănirea Sa pentru acel păcat. Oricine cere iertare, o cere numai după Cuvântul lui Dumnezeu. Care rostește iertarea. Iar credința este dependentă deplină doar de Cuvântul Său pentru ceea ce spune. Astfel neprihănirea este în întregime prin credință.

„Cine cere i se va da” L-ați rugat pe Domnul de multe ori să vă ierte păcatele; adică L-ați rugat să dea pentru păcat. Dar când îl rugați să dea pentru păcat, în aceasta voi îl rugați să vă dea singurul lucru pe care îl dă sau pe care poate să-l dea pentru păcat, adică neprihănire. Aceasta înseamnă să-l ceri iertare Domnului. Și El iartă – El dă pentru – păcatele voastre când îi cereți. El SPUNE că așa face, și FACE. „El este credincios” – adică, El nu va da greși niciodată, - „și drept ca să ne ierte păcatele” – ȘI SINGURUL LUCRU PE CARE ÎL DĂ PENTRU PĂCAT ESTE NEPRIHĂNIREA SA.

Atunci, de ce să nu-l mulțumim pentru neprihănirea Sa pe care o dă fără plată pentru păcatele noastre, atunci când l-o cerem?!

Vedeți că neprihănirea prin credință este la fel de clară și simplă ca și rugăminta de a fi iertați pentru păcat? Într-adevăr chiar asta și este.

Să crezi că neprihănirea îți este dată pentru păcatul tău, atunci când ceri iertare, și să primești cu mulțumire această neprihănire ca fiind darul lui Dumnezeu – aceasta înseamnă să exerciți credință.

Totuși, cât de adevărat este că „noi suferim multe necazuri și multă durere din cauza necredinței noastre, și a ignoranței despre cum se exercită credința”!

„Aveți credință?” Să aveți credința lui Dumnezeu „Aici sunt cei ce păzesc..... Credința lui Isus”

R.H. 14 Martie 1899

„Căci în Isus Hristos, nici tăierea în prejur, nici netăierea în prejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste” Gal.5,6

Pentru cei implicați, atunci când a fost scrisă Scriptura în original, circumcizia era totul pentru tot ceea ce reprezenta.

Pentru acei oameni, circumcizia nu reprezenta decât fapte. Era cea mai mare din toate lucrările – mai mare decât creația chiar – deoarece, așa cum arătau rabinii: „Atât de mare este circumcizia, încât Cel Sfânt, fie El binecuvântat, fără aceasta nu ar fi creat lumea”, „Este la fel de mare ca toate celelalte porunci”, „echivalentă cu toate poruncile legii” – Fas-- : „Viața lui Pavel” cap.22 fgm.5; cap.35 fgm.4.

Totuși ceea ce pentru ei era atât de nou, Domnul a dat la-o parte, cum ai sufla, în cuvintele: „Circumcizia nu ese nimic” – și în Hristos Isus, circumcizia nu are valoare. Și având în vedere ce însemna pentru ei circumcizia, însemna să spună că faptele nu înseamnă nimic, că în Hristos Isus faptele nu au valoare.

Pentru toți cei care, având în vedere aceste lucruri, înclină să se laude cu lipsa faptelor, și astfel să scuze păcatul, Cuvântul e dat cu o forță la fel de mare: „Și netăierea împrejur nu este nimic” în Isus Hristos, ceea ce înseamnă că absența faptelor nu are valoare, în Isus Hristos.

Deci, faptele nu au preț, absența faptelor nu are preț. În Isus Hristos nici faptele, nici lipsa faptelor nu au preț.

Acest Cuvânt al Domnului, exclude cu putere și pentru totdeauna, ambele clase de la a avea vreun merit, în ei înșiși sau în orice au făcut sau nu vreodată.

Iar acest lucru este adevărat astăzi ca și atunci. Astăzi fie că cineva este în Hristos sau nu, nici faptele nici lipsa lor nu au preț. Pentru că este scris: „Sunteți în Hristos? Nu, dacă nu sunteți conștienți că sunteți greșiți, fără ajutor, păcătoși condamnați ... Originea, reputația, bunăstarea, talentele, virtuțile, devoțiunea, filantropia și orice altceva legat de persoana voastră, nu vor putea forma un legământ de unire între sufletul vostru și Hristos” – Testimony to the Church, 31,pg.44,45.

Atunci, fiecare este lăsat într-o dezolare profundă? – Nu, nu! Mulțumiri fie aduse Domnului că este CEVA care are preț pentru toți, și are valoare pentru vecie. Este adevărat pe vecie că „în Isus Hristos, nici tăierea înprejur nici netăierea înprejur n-au vreun preț”, nici faptele nici lipsa lor nu are preț. Dar este tot atât de adevărat și pentru eternitate că „în Isus Hristos CREDINȚA CARE LUCREAZĂ” are valoare.

Observați că nu este vorba despre credință și fapte, care au valoare, ci de credința CARE lucrează”. Credința însuși este CAPABILĂ să lucreze, și chiar lucrează – și doar ea singură are preț pentru oricine, oriunde și oricând.

Credința este doar credința lui Dumnezeu, și, lucrând lucrează numai faptele lui Dumnezeu. Astfel, cel ce are în Hristos Isus „credința CARE lucrează”, permite lui Dumnezeu să se arate manifestându-Se în trup, lucrând faptele lui Dumnezeu. Astfel, „Aceasta este LUCRAREA LUI DUMNEZEU: SĂ CREDEȚI în Acela pe care L-a trimis El” (K.J.V.) Ioan 6,29.

Astfel, când sunteți în Hristos, „dacă este ceva bun în voi, aceasta aparține în întregime îndurării Salvatorului milos.... Legătura voastră cu biserica, felul în care vă privesc frații, nu vor avea nici un preț, dacă nu aveți credință în Hristos. Nu este suficient să credeți despre El, trebuie să credeți în El. Trebuie să vă încredeți în harul Său slăvit.” – Testimony to the Church cap.31 pg.44,45.

„Aveți credință?” Să aveți credința lui Dumnezeu. „Aici sunt cei ce păzesc... CREDINȚA LUI ISUS”.

R.H. Martie 28 1899

„Umblați călăuziți de Duhul, și nu veți împlini poftele firii pământești” (K.J.V.) Gal.5,16.

Ce promisiune binecuvântată! Și ea este pentru oricine crede, tot așa de sigur după cum ea este binecuvântată.

Gândiți-vă la poftele firii pământești, cum afectează ele totul, cât de categorice sunt dictatele ei, cât sunt de opresive regulile ei, cât de întunecată este sclavia în care se află omul!

Fiecare a avut această experiență – având dorința profundă de a face binele pe care-l vrea, totuși făcând numai răul, pe care îl urăște; având mereu dorința de a face binele, dar ne știind cum; bucurându-se în legea lui Dumnezeu după omul dinăuntru, dar găsind în mădularele sale o altă lege, luptându-se împotriva legii din mintea lui, și ținându-l în robia legii păcatului, care este în mădularele sale; iar în cele din urmă, strigând: „O, nenorocitul de mine! Cine mă v-a izbăvi de acest trup de moarte?” Rom.7,14-24.

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, există izbăvire. Ea este în Isus Hristos și în Duhul lui Dumnezeu: Rom.7,25; 8,1.2. Și când legea Duhului de viață în Hristos Isus, ne-a eliberat din legea păcatului și a morții, după aceasta, „Umblați călăuziți de Duhul și nu veți împlini poftele firii pământești”.

Nu suntem eliberați doar de sclavia păcatului; ci avem libertatea glorioasă a copiilor lui Dumnezeu, pentru orice suflet care primește Duhul de viață, și umblă călăuzit de Duhul.

„Umblați călăuziți de Duhul și nu veți împlini poftele firii pământești”

Iată lista cu poftele firii pământești:

„preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, certurile, zvastiile (întreceri), mâniile, neânțelegerile, dezbinările, certurile de partide (erezii), pizmele, uciderile, beșiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea” Gal.5,19-21.

Nimic din toate acestea nu vei face și vei avea biruință asupra lor, când umbli călăuzit de Duhul. Așa spune Cuvântul credincios al lui Dumnezeu.

Nu este aceasta promisiunea de dorit? Nu merită să avem această biruință? Iar dacă o putem avea cerând-o și primind-o, nu merită oare să cerem și să primim?

Acceptă izbăvirea pe care a pregătit-o Dumnezeu pentru tine.

Stai neclintit în libertatea pe care ne-a dat-o Hristos, izbăvindu-ne.

„Cere și ți se va da”; „Căci oricine cere, capătă”; Luați Duh sfânt”; „Fiți plini de Duh”; voi să „umblați în” „Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluitți pentru ziua răscumpărării” (Ef.4,30.)

R.H. 14 Martie 1899

3. ESTE SCRIS ȘI PENTRU NOI

E. J. Waggoner

Capitolul 4 din Romani este unul din cele mai bogate din Biblie, prin curajul și speranța pe care le dă creștinului. În Avraam avem un exemplu de neprihănire prin credință, și ne este arătată moștenirea minunată promisă tuturor celor care au credința lui Avraam. Această promisiune nu este limitată. Bindecuvântarea lui Avraam este atât pentru Neamuri cât și pentru Iudei; nu este nici unul atât de sărman încât să nu poate avea parte, căci „moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har; și pentru ca făgăduința să fie cheazășuită pentru toată sămânța”.

Ultima clauză a versetului 17 merită o atenție specială. Ea conține secretul succesului în viața creștinului. Ea spune că Avraam a crezut în Dumnezeu „care înviază morții, și care cheamă lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi.” Aceasta arată puterea lui Dumnezeu: căci implică puterea creatoare. Dumnezeu poate chema un lucru care nu există ca și cum ar fi. Dacă un om ar face așa, cum l-ați numi? – Mincinos. Dacă un om ar spune că un lucru este, când nu este, ar fi un mincinos. Dar Dumnezeu nu poate minți. De aceea când Dumnezeu cheamă acele lucruri care nu sunt, ca și cum ar fi, este evident că tocmai acest fapt le face să fie: ele apar la Cuvântul Său. Cunoașteți exemplul încrederii fetei care declara: „dacă mama spune așa, este așa chiar dacă nu este așa”. La fel este cu Dumnezeu. Înainte de momentul despre care se spune „la început”, a fost un pustiu întunecos unde nu era absolut nimic; Dumnezeu a vorbit, și instantaneu, lumile au țâșnit la existență. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui. Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă” Ps.33,6.9. Aceasta este puterea arătată în Rom. 4,17. Să citim mai departe, pentru a vedea forța acestui cuvânt în acest context:

„Nădăduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut, și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: <Așa va fi sămânța ta> Și, fiindcă n-a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său, care era îmbătrânit – avea aproape o sută de ani – nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și îplinească. De aceea credința <i-a fost socotită ca neprihănire>” Rom.4,18,22

De aici, învățăm că credința lui Avraam în Dumnezeu, Cel care poate să aducă la existență lucrurile prin Cuvântul Său, această credință și-o exercita prin respectul și admirația, pentru capacitatea Sa de a crea neprihănire într-o persoană lipsită de aceasta. Cei care privesc la încercarea credinței lui Avraam legată doar de nașterea lui Isaac, și încheindu-se acolo, prin înțelesul și frumusețea relatării biblice. Isaac a fost doar acela în care avea să fie răscumpărată sămânța lui („din Isaac va ieși o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău” – Gen.21,12.); și această Sămânță era Hristos. Vezi Gal.3,16: „Făgăduințele au fost făcute <lui Avraam și Sămânței lui> Nu zice: <Și semințelor> (ca și cum ar fi vorba de mai multe, ci ca și cum ar fi vorba numai de una: <Și Seminței tale>, adică Hristos”. Când Dumnezeu i-a spus lui Avraam că în sămânța lui toate neamurile pământului vor fi binecuvântate, El îi predica Evanghelia (Gal.3,8.); de aceea credința lui Avraam în făgăduința lui Dumnezeu era credință direct în Hristos, ca Salvatorul păcătoșilor. ACEASTA era credința care i-a fost socotită ca neprihănire.

Observați acum PUTEREA acestei credințe. Trupul său era deja virtual mort din cauza vârstei înaintate, și Sara era în aceeași stare trupească. Nașterea lui Isaac dintr-o astfel de pereche nu era nimic altceva decât învierea din morți – aducerea vieții acolo unde este moarte. Era un simbol al puterii lui Dumnezeu de a învia viața spirituală în cei care sunt morți în păcatele lor. Avraam a sperat împotriva oricărei nădejdi omenești, nu exista nici o posibilitate de împlinirea făgăduinței; totul era împotriva, dar credința lui s-a prins și s-a sprijinit pe Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu și în puterea Lui de a crea și de a da viață. „De aceea, credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire”. Care este înțelesul acestor lucruri:

„Dar nu numai pentru el este scris că <i-a fost socotită ca neprihănire>; ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”

Deci, credința lui Avraam a fost la fel cum trebuie să fie și a noastră, și în același lucru. Faptul că prin credința în moartea și învierea lui Hristos avem aceeași neprihănire socotită în dreptul nostru la fel cum i-a fost socotită și lui Avraam, arată că credința lui Avraam era aceeași credință în moartea și învierea lui Hristos. Toate făgăduințele lui Dumnezeu erau pentru Avraam ca și pentru noi. Într-adevăr, într-un loc, ni se spune că erau special pentru folosul nostru:

„Dumnezeu când a dat lui Avraam făgăduința, fiindcă nu putea să Se jure pe unul mai mare decât El, S-a jurat pe Sine Însuși.”

„De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței neștrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ; pentru ca prin două lucruri care nu se pot schimba, și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte.” Evr.6,13.17.18.

Nădejdea noastră se sprijină de aceea, pe făgăduință și jurământul făcut de Dumnezeu lui Avraam deoarece, această făgăduință întărită de jurământul acesta, conține toate binecuvântările posibile pe care le poate da Dumnezeu omului.

Dar, înainte de a încheia, să privim această problemă cât mai personal. Suflete tremurător, nu spune că păcatele-ți sunt atât de multe și că ești prea slab, încât pentru tine nu este speranță: Hristos a venit să salveze pe cei pierduți, și e în stare să salveze pe oricine vine la Dumnezeu prin El. Ești slab, dar El spune: „Puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită” 2Cor.12,9. Iar relatarea inspirată ne vorbește despre cei ce „în slăbiciune au fost făcuți tari” (engl.- în Cornilescu: „s-au vindecat de boli”). Aceasta înseamnă că Dumnezeu a luat propria lor slăbiciune și a transformat-o în putere. În felul acesta El își arată puterea Sa. Este calea Lui de a lucra.

„Căci Dumnezeu a ales lucrurile slabe ale lumii ca să facă de rușine pe cele tari; și Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite, ba încă lucrurile care nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu” 1Cor.1,27-29.

Să aveți credința simplă a lui Avraam. Cum a ajuns la neprihănire? – Ne luând considerare starea de moarte și de slăbiciune a trupului său, ci dorind să dea toată lauda lui Dumnezeu, întărit în credință că El poate să aducă la existență toate lucrurile, acolo unde nu existau înainte. De aceea, și voi, în același fel, nu vă uitați la slăbiciunea trupului, ci la puterea și harul Domnului nostru, asigurați că același Cuvânt care poate crea un univers și poate învia din morți, poate crea și în voi o inimă curată, și să vă dea viața lui Dumnezeu. Astfel veți fi un copil al lui Avraam, chiar un copil al lui Dumnezeu, prin credință în Isus Hristos.

4. CREAȚIE SAU EVOLUȚIE?

A. T. Jones

În această după-amiază voi vorbi despre Evoluționism. Vă rog să fiți atenți și să descoperiți singuri dacă sunteți sau nu evoluționiști. Întâi, vă voi citi definiția evoluționismului. Aceste declarații sunt extrase dintr-un tratat științific asupra Evoluționismului, scris de unul dintre cei mai renumiți evoluționiști; de aceea, ele sunt corecte ca definiții:

„Evoluționismul este teoria care reprezintă traiectoria pe care merge lumea, ca tranziție graduală de la nedeterminat la determinat, de la uniform la variat, cauza acestor procese fiind presupusă immanentă în lumea însăși, care este astfel transformată.”

„Evoluționismul este astfel sinonim cu progresul. E o tranziție de la nivelul cel mai de jos la cel mai înalt, de la cel mai prost la unul mai bun. Astfel, progresul indică spre o valoare mai înaltă a existenței, valoare stabilită prin propriile simțuri.”

Să urmărim elementele principale din aceste trei propoziții: evoluționismul reprezintă cursul lumii ca fiind o tranziție graduală de la nivelul de jos la nivelul mai înalt, de la cel mai prost la unul mai bun, și presupune acest proces ca fiind immanent în sine în lumea care astfel se transformă. Aceasta înseamnă a spune că lucrurile ajung să fie mai bune, de la sine. Iar acest progres marchează „o valoare mai înaltă a existenței, valoare stabilită prin propriile simțuri”. Este ca și când ai spune că știi că este mai bine deoarece te simți mai bine. Știi că ai progresat pentru că așa simți. Simțămintele tale îți controlează condiția, starea în care te afli. Ceea ce cunoști despre ceea ce simți determină progresul tău de la mai rău spre mai bine. Totuși, au vreun amestec simțurile tale, în problema aceasta a progresului de la rău spre mai bine? Dacă da, ce ești tu? Oricine prezent aici în această după-amiază, care își măsoară progresul său, valoarea experienței sale, prin propriile SIMȚURI, este un evoluționist. Nu contează dacă este un adventist de ziua a șaptea de patruzeci de ani, el este tot un evoluționist. Și tot creștinismul lui, religia lui, este doar o declarație fără a fi în fapt; e doar o formă fără putere.

Vă citesc acum ce este evoluționismul, în altă formă, în așa fel încât veți vedea că este infidelitate, lipsă de credință.

„Ipoteza evoluționismului dorește să răspundă la un număr de întrebări privind începutul, sau GENEZA, lucrurilor.” Evoluționismul „ne ajută să întărim sentimentul străvechi privind natura ca părinte al nostru, și SURSĂ A VIEȚII”

Una din ramurile acestei „științe”, care a dat cea mai sigură bază doctrinei evoluționismului, este noua știință a geologiei, care a instituit concepția despre perioade de timp vaste, de neînchipuit, în istoria trecută a planetei noastre. Aceste perioade vaste, de neînchipuit, sunt – așa cum spune un alt scriitor reprezentativ în acest subiect „baza indispensabilă pentru înțelegerea origini omului” în procesul evoluției. În așa fel încât, progresul care s-a făcut, a durat ere fără număr. Totuși acest progres nu a fost cunoscut de la început până în momentul prezent. A avut sușuri și coborâșuri. Au fost timpuri de mare frumusețe și simetrie; apoi ar fi apărut un cataclism sau o erupție, și toate se distrugeau. Din nou, procesul s-ar fi reluat din acest punct, și s-ar fi continuat iarăși. De multe, multe ori acest proces a mers înainte – acesta este procesul evoluției – tranziția de la punctul de jos la un punct mai înalt, de la un punct prost la unul mai bun.

Acum ne întrebăm: ce a fost procesul progresului VOSTRU de la ceva rău la ceva mai bun? A trecut prin „multe sușuri și coborâșuri”? Oare câștigarea puterii de a face binele – faptele bune care sunt ale lui Dumnezeu – a trecut printr-un lung proces de sușuri și coborâșuri, de la începutul vieții voastre creștine până acum? Uneori vi s-a părut că ați făcut, aparent, un mare progres, că faceți bine, și că totul era plăcut și vă simțeați bine așa; dar apoi, fără avertizare, a venit un cataclism sau o erupție, și a stricat totul? Oricum în ciuda tuturor sușurilor și coborâșurilor, începeți cu un efort nou: astfel, prin acest lung proces, ajungeți la punctul în care vă aflați azi; și privind înapoi, puteți remarca un oarecare progres, cel puțin așa credeți, judecând după simțămintele pe care le aveți – este aceasta experiența voastră? Aceasta este calea pe care ați progresat?

În alte cuvinte, sunteți un evoluționist? Nu vă eschivați, mărturisiți-vă adevărul adevărat: pentru că în această după-amiază vreau să vă scot din evoluționism. Există o cale de a scăpa de această concepție greșită: astfel că oricine a intrat în această adunare evoluționist, va pleca de aici ca un creștin adevărat. Deci dacă descriu un evoluționist, atât de clar încât vă recunoașteți în voi înșivă, - admiteți că sunteți dumneavoastră – și faceți pașii pe care vi-i arată Dumnezeu, pentru a vă elibera definitiv de această gândire greșită, din această stare. Dar vă spun limpede că, dacă ceea ce am descris a fost experiența dumneavoastră dacă acesta a fost genul de progres pe care l-ați obținut în viața voastră creștină, atunci sunteți un evoluționist, fie că admiteți sau nu acest lucru. Cel mai bun lucru ar fi să admiteți aceasta, apoi să părăsiți această cale, și să fiți un creștin.

O altă etapă: „Evoluționismul consideră materia ca fiind eternă”. Și „pornind de la această ipoteză”, „noțiunea de CREAȚIE este eliminată din acele zone ale existenței unde se aplică ipoteza”.

Dacă găsiți în voi înșivă principiul care va asigura progresul ce trebuie făcut în voi ca să ajungeți în Împărăția lui Dumnezeu; dacă presupuneți că aceasta este immanent în voi înșivă, și că dacă este pus corect

în aplicare și supravegheat pentru ca să funcționeze bine, va da rezultate bune – dacă în acest fel ați așteptat și ați înregistrat dezvoltarea voastră – atunci sunteți un evoluționist:

„Este evident că doctrina evoluționismului este direct antagonistă creaționismului... Ideea de evoluție aplicată formării lumii ca întreg, este opusă celei privind o viață direct creatoare”.

Acesta este evoluționismul, așa cum a fost definit de cei ce l-au gândit – că lumea și tot ce o reprezintă a apărut prin ea însăși; și că principiul care a adus-o în starea în care este, este imanent în sine, și este adecvat funcției de a produce tot ceea ce există. În felul acesta, în natura lucrurilor „evoluția este direct antagonistă creației”.

Dar, în ce privește lumea și tot ce conține ea, voi nu credeți că totul a venit de la sine. Voi știți că în aceasta nu sunteți evoluționiști, deoarece voi credeți că Dumnezeu a creat toate lucrurile. Fiecare dintre toți cei ce sunteți aici în această după-miază va spune că el crede că Dumnezeu A CREAT toate lucrurile – lumea și tot ce este în ea. Evoluționismul nu admite aceasta: nu există loc pentru creație în această concepție.

Totuși, există o fază a evoluționismului care nu este absolut antagonică creaționismului, în ceea ce declară. Cei ce au gândit acest evoluționism, conform definiției pe care v-am citit-o, nu pretind să fie altceva decât infideli – oameni fără credință. Chiar dacă cineva pretinde că are credință, dar de fapt nu o are este un infidel. Desigur că cuvântul „infidel” are un înțeles limitat astăzi. (Infidel înseamnă duplicitar^{***}) Oameni care au gândit evoluționismul despre care v-am citit, erau în felul acesta. Dar când ei au răspândit această doctrină în străinătate, erau mulți care se declarau Creștini, care mărturiseau că sunt oameni ai credinței și cred în Cuvântul lui Dumnezeu, Cuvânt care învață despre creație. Aceeași oameni, care nu cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu, dar a căror credință nu era decât o formă de credință, fără putere – acești oameni, fermecați de acest lucru nou care se răspândește, și dorind să fie la modă și la zi cu noua știință, dar ne având dorința adevărată de a păstra Cuvântul lui Dumnezeu și căile credinței, nu puteau încă să spună că pot merge fără Dumnezeu, fără Creație pe undeva; de aceea ei au alcătuit un fel de evoluționism cu Creatorul inclus. Această fază este numită evoluționism teist; adică: DUMNEZEU A ÎNCEPUT LUCRUL respectiv, oricând ar fi fost aceasta; dar de atunci, lucrul s-a dezvoltat singur. Dumnezeu a început, iar apoi lucrul acela a fost capabil să împlinească singur tot ceea ce a fost făcut. Aceasta nu era decât un substitut – o invenție pentru a salva aparențele – și este declarată de evoluționiști ca fiind doar „o fază de tranziție de la ipoteza creaționistă la ipoteza evoluționistă”. Este evoluție, deoarece nu există loc de întâlnire între creaționism și evoluționism.

Fie că sunteți sau nu din această categorie, sunt mulți chiar și printre Adventiștii de ziua a șaptea – nu la fel de mulți câți au fost, mulțumiri fie aduse Domnului! – care cred că noi trebuie să obținem iertarea păcatelor de la Dumnezeu, și astfel să S-Ă ÎNCEPEM să mergem pe drumul cel bun; dar apoi, trebuie să lucrăm la PROPRIA NOASTRĂ mântuire, cu teamă și cutremur. Ca urmare, ei se tem și se cutremură tot timpul; dar ei nu lucrează nici un fel de mântuire, deoarece ei nu Îl au pe Dumnezeu lucrând ÎN EI permanent, „după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea”.

În Evrei 11,3 este scris că prin credință pricepem că lumile au fost FĂCUTE – concepute, alcătuite, construite – „PRIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU: așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”. Pământul pe care-l vedem nu a fost făcut din roci; oameni nu au fost făcuți din maimuțe și „veriga lipsă” ;iar maimuțele și „veriga lipsă” nu au fost făcute din mormoloci și mormoloci di protoplasma originală de la început. Nu! „lumea a fost făcută PRIN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”.

Dar de ce lucrurile care se văd n-au fost făcute din lucruri care se văd? Simplu, deoarece lucrurile din care au fost făcute nu se văd. Iar motivul pentru care acestea nu se văd este că ele nici NU AU EXISTAT vreodată. Lumile au fost făcute prin Cuvântul lui Dumnezeu; iar calitatea Cuvântului Lui este că are o proprietate: când este rostit Cuvântul, acesta nu este cauza ce determină ca LUCRUL să fie, ci determină chiar existența materialului din care lucrul este făcut și constituit.

Cunoașteți de asemenea și textul care spune că:

„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul lui Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă” Ps. 33,6-9.

Legat de aceasta vă voi pune o întrebare: Cât timp a trecut după ce a vorbit Domnul, până când lucrul respectiv a luat ființă? [Voce: „nici un timp”]. Nu o săptămână? – Nu. Nu șase lungi perioade de timp? – Nu. Evoluționismul, chiar cel care recunoaște un Creator, ia în considerare ere nesfârșite și fără număr sau „șase lungi perioade nedefinite de timp”, care sau desfășurat în formarea lucrurilor care se văd, DUPĂ CE A VORBIT DUMNEZEU. Dar aceasta este evoluție, nu creație: evoluția este prin niște procese lungi; creația este prin Cuvântul rostit.

Cuvântul lui Dumnezeu a creat lumile prin rostirea Cuvântului, întâi a spus „Să fie lumină”. Dar cât timp a trecut între rostirea „Să fie lumină” și momentul când a venit lumina? Vreau să înțelegeți bine acest lucru, ca să descoperiți dacă sunteți evoluționist sau creaționist. Voi întreba din nou; Nu au trecut șase lungi perioade de timp între momentul în care a fost rostit Cuvântul și momentul împlinirii lui în realitate? Spuneți Nu. Dar nu a fost o săptămână? – Nu. Nu a trecut o zi? – Nu. Nu a trecut o oră? – Nu. Nici un minut – Nu. Nici măcar o secundă? – Nu, într-adevăr. Nu a fost nici o secundă între momentul în care Dumnezeu a spus, „Să fie lumină”, și existența luminii [Voce: „De îndată ce Cuvântul a fost rostit, era lumină”] Da, în felul

acesta a fost. Voi repeta ca să se fixeze hotărât în mintea voastră, ca să nu uitați acum. Deci, este stabilit că atunci când Dumnezeu a spus „Să fie lumină” – nu a trecut nici o secundă între aceasta și momentul când lumina a strălucit? [Voce: „Da”]. În regulă. Atunci acela care susține că a trecut vreo perioadă de timp între rostirea Cuvântului și apariția lucrului, este un evoluționist. Dacă el face această perioadă de timp să fie ere nenumărate, este doar un evoluționist mai mult decât cel ce crede că a trecut o zi? Este același lucru, dar timpul este mai mare.

Apoi, Dumnezeu a zis: „Să fie un firmament (engl.) Gen.1,6. Și ce a fost? – Așa a fost. Între timpul în care Dumnezeu a spus „Să fie o întindere... și ea să despartă apele de ape” cât timp a trecut până să apară întinderea? Ea s-a făcut instantaneu? – Da. Atunci, cel ce susține că a trecut o perioadă foarte lungă, nedefinită, între timpul rostirii Cuvântului și existența faptului respectiv, - ce este el? – Un evoluționist. Dacă pentru el a trecut o zi, o oră, sau un minut între rostirea Cuvântului și existența lucrului în sine, acel om nu recunoaște creația.

Când Domnul a spus „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului, și să se arate uscatul”, El a mai spus „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămânța în ei” Și așa a fost. Apoi Dumnezeu a așezat doi mari luminători în întinderea cerului, și a făcut și stelele; și când a rostit Cuvântul „așa a fost”. El a spus: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului”, și așa a fost. Când Domnul a spus: „Să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, târătoare și fiare pământeste, după soiul lor”, și așa a fost. Când a vorbit, așa a fost întotdeauna. Aceasta a fost creația.

Vedeți, deci, că este perfect logic, și rezonabil de asemenea, pentru evoluționiști, ca ei să lase laoparte Cuvântul lui Dumnezeu, și să nu se încreadă în el; pentru că evoluția e ea însăși antagonistă creației. Când evoluția e antagonistă creației și creația este prin Cuvântul lui Dumnezeu atunci, evident, evoluționismul este antagonic față de Cuvântul lui Dumnezeu. Desigur, evoluționismul original nu are nici un loc pentru acest Cuvânt, nici pentru evoluționiștii jumătate – jumătate – cei ce aduc creația și cuvântul lui Dumnezeu pentru începutul lucrurilor. Pentru evoluționism e nevoie de atât de mult timp, ere indefinite și nedeterminate, ca să se împlinescă, ca să se împlinescă ceva, încât nu are nimic a face cu Creația.

Evoluționismul adevărat recunoaște că Creația trebuie să fie imediată dar el nu crede în acțiune imediată și de aceea, nu crede în Creație. Nu uitați că Creația este imediată, instantanee sau altfel, nu este Creație: dacă nu e imediată, atunci este evoluție. Când Dumnezeu vorbește, în Cuvântul Său este puterea creatoare pentru a produce lucrul pe care Cuvântul îl pronunță. Aceasta este Creație; iar Cuvântul lui Dumnezeu este același ieri, azi și totdeauna; este viu și lucrător pentru totdeauna, și are viață veșnică în el. Cuvântul lui Dumnezeu este viu. Viața care este în el este viața lui Dumnezeu – viață veșnică. De aceea este CUVÂNTUL VIEȚII VEȘNICE, așa cum a spus Domnul Isus; iar în natura lucrurilor Cuvântul lucrează și rămâne pentru totdeauna. Cuvântul lui este pentru veșnicie; el are putere creatoare în el pentru totdeauna.

De aceea, atunci când Isus era pe pământ, El a spus: „cuvintele pe care vi le-am spus Eu, sunt duh și viață” Ioan 6,63 Cuvintele pe care le-a spus Isus sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt pline de viața lui Dumnezeu. Ele sunt viață veșnică și rămân veșnic; iar în ele este puterea creatoare care produce lucrul rostit.

Acest lucru este ilustrat prin multe episoade din viața lui Hristos, așa cum au fost relatate în Noul Testament. Nu e nevoie să le citez pe toate; dar mă voi referi la unul sau două, ca să puteți înțelege acest principiu. Vă amintiți că după predica de pe munte, Isus a coborât jos L-a întâmpinat un centurion, spunându-i:

„Doamne, robul meu zace în casă slăbănog, și se chinuiește cumplit” Isus i-a spus: „Am să vin și să-l tămăduiesc”. Centurionul i-a zis: „Doamne, nu sunt vrednic să intri supt acoperământul meu” „ci zi numai cuvântul” (engl.), „și robul meu va fi tămăduit”. Isus s-a întors către cei ce veneau după El, și a zis: „Adevărat vă sun că nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare” Matei 8,5-13.

Israel avea Biblia; ei cunoșteau Cuvântul lui Dumnezeu. Ei se laudau că sunt poporul Cărții, poporul lui Dumnezeu. Ei citeau Cuvântul, îl predicau în sinagogile lor, „Cuvântul Meu... va face voia Mea și va împlini planurile Mele” Isaia 55,11. Când citeau Cuvântul, ei spuneau: „Așa să fie; așa trebuie făcut. Noi vedem necesitatea de a face așa și o vom face. Vom împlini ceea ce spune Cuvântul.” Apoi, ei făceau tot ce puteau mai bine, ca să împlinescă Cuvântul. Le-a luat atât de mult timp, încât NICIODATĂ nu l-au împlinit. Adevărata împlinire a Cuvântului de către ei era atât de departe încât cei mai mari dintre ei au fost conduși să exclame: „Dacă măcar o persoană ar putea să păzească legea doar pentru o zi, și să nu o calce în nici un punct - nu, dacă măcar unul ar putea ține legea doar în acel punct care privește păzirea corespunzătoare a Sabatului – atunci necazurile lui Israel s-ar sfârși, și Mesia, în sfârșit ar veni.” Deci deși ei au început prin a face ceea ce spune Cuvântul, le-a luat atâta timp că niciodată nu au reușit. Ce erau ei?

Era Cuvântul lui Dumnezeu, care spune: „Cuvântul Meu va împlini voia Mea”. Și aceasta prin puterea Sa creatoare. Dar deși ei declarau că recunosc puterea creatoare a cuvântului lui Dumnezeu, totuși ei au lăsat la o parte aceasta din propriile lor vieți, și au spus: „Noi vom face aceasta”. Ei au privit către ei înșiși pentru a vedea în ei dezvoltarea care îi va aduce în punctul în care Cuvântul și ei înșiși s-ar fi pus de acord. Ce erau ei? Vă este frică să spuneți, de teamă că vă recunoașteți pe voi înșivă în ei? Nu vă temeți să spuneți: ei erau evoluționiști; pentru că asta erau, și asta sunteți mulți dintre voi. Calea pe care mergeau ei era antagonistă Creației; nu era creație în ea. Ei nu erau făcuți făpturi noi; în ei nu se forma o viață nouă;

lucrul acesta nu se îndeplinea prin puterea lui Dumnezeu ci în întregime prin ei înșiși; ei erau atât de departe de a crede în Creație încât ei L-au respins pe Creator și L-au crucificat. Aceasta este ceea ce face întotdeauna evoluționismul; pentru, că nu uitați, „evoluționismul este direct antagonist creaționismului”.

Aceștia erau oameni spre care privea Isus când a făcut această declarație despre credința în Israel. Vedem un roman, care a trăit printre evrei, și care a sfidat învățăturile lui Isus. Acest centurion era prin preajmă pe unde umbla Isus, L-a văzut vorbind, l-a auzit cuvintele și a văzut efectul lor, până chiar el a spus: „Orice spune acest om așa este; când El spune un lucru, acesta așa și este făcut. Acum îmi va fi de ajutor și mie”. Așa că s-a dus la Isus, și a spus așa cum stă scris. Isus știa foarte bine că omul acesta se gândea la puterea Cuvântului Său de a face acel lucru; și i-a răspuns: „Du-te, și facă-ți-se după credința ta” „Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela”. Când a fost rostit Cuvântul acesta: „Să ți se facă”, Cât timp înainte de a fi vindecat robul lui? Douăzeci de ani? – Nu. Nu trebuia să treacă prin suferințe și coborâșuri înainte de a fi vindecat cu siguranță? – Nu, nu! Când a fost rostit Cuvântul, Cuvântul a împlinit lucrul rostit; și a împlinit chiar atunci: „**CHIAR ÎN CEASUL ACELA**”.

În altă zi, Isus mergea pe drum, și un lepros care se afla la oarecare distanță de El, L-a recunoscut. Și acesta a apucat strâns adevărul binecuvântat al puterii creatoare a Cuvântului lui Dumnezeu. El i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești”. Isus, S-a oprit și i-a zis: „Da vreau, fi curățit!” „**ÎNDATĂ** la lăsat lepra și s-a curățit” Marcu 1,41.42. Nu avem voie să punem nici un moment între rostirea Cuvântului și împlinirea faptului: „**ÎNDATĂ**” leprosul a fost curățit.

Vedeți acum, că la începutul Creației Cuvântul lui Dumnezeu avea în el energia creatoare de a produce acel lucru pe care Cuvântul îl pronunță. Vedeți că, atunci când Isus a venit în lume ca să le arate oamenilor calea vieții, ca să-i elibereze din păcatele lor, El a demonstrat, iarăși și iarăși, oriunde a umblat, pentru toți oamenii din toate timpurile, că același Cuvânt al lui Dumnezeu are aceeași putere creatoare în el, așa încât, atunci când Cuvântul este rostit, puterea creatoare este prezentă pentru a produce lucrul rostit.

Ce sunteți deci? Un evoluționist sau un creaționist? Acest Cuvânt vă vorbește, L-ați citit, și declarați că credeți în el. Credeți în Creaționism împotriva celor evoluționiști; vreți acum să credeți în creaționism, împotriva voastră înșivă? Vreți să vă așezați astăzi pe platforma prin care nu veți permite ca între voi și puterea creatoare a Cuvântului să nu intervină nimic – nici o perioadă de timp?

Isus i-a spus unei anumite persoane: „Păcatele ți sunt iertate” – cu cât timp înainte? – Nu era nici o perioadă de timp între cuvântul „iertare” și faptul respectiv. Același Cuvânt „Păcatele ți sunt iertate” – este rostit pentru voi, astăzi. De ce lăsați să treacă orice timp între rostirea acestui Cuvânt către voi, și împlinirea lui în fapt? Ați spus mai devreme, că oricine lasă un minut, sau chiar o secundă, să treacă între rostirea Cuvântului lui Dumnezeu și producerea lui în fapt, este un evoluționist. Foarte bine, așa este. Rețineți aceasta. Acum, vă întreb, de ce atunci când Cuvântul vorbește pentru voi iertarea, lăsați zile întregi să treacă înainte ca iertarea să ajungă la voi, înainte ca să o aveți cu adevărat în voi? Ați spus despre acel om că este un evoluționist. Dar ce sunteți voi, ași vrea să știu? Aveți de gând să nu mai fiți evoluționiști și să deveniți creaționiști?

Această zi va avea o importanță specială pentru mulți din cei prezenți deoarece este momentul în care mulți se vor decide privind această întrebare, într-un fel sau altul. Dacă plecați de aici fiind un evoluționist, sunteți în primejdie, chiar acum, este pentru fiecare o problemă de viață și de moarte. Ați spus că evoluționismul este infidelitate – lipsă de credință – și așa și este. De aceea, dacă plecați din această casă fiind un evoluționist, care este poziția voastră? Care este alegerea voastră? Iar dacă plecați din această casă fără iertarea păcatelor, sunteți un evoluționist, pentru că ați permis să treacă un timp între rostirea Cuvântului și împlinirea în fapt.

Din ceea ce am citit, vedeți că oricine lasă să treacă orice perioadă de timp între Cuvântul rostit și lucrul împlinit, este un evoluționist. Cuvântul lui Dumnezeu către voi este: Omule „păcatele ți sunt iertate” Femeie „păcatele ți sunt iertate” [Elder Corliss: „Nu a spus: <Păcatele ÎȚI VOR FI iertate?>”] Nu sir: „Păcatele ÎȚI SUNT iertate” – modul prezent accentuat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că este așa, deoarece **PUTEREA CREATOARE CARE ESTE ÎN ACEL CUVÂNT „IERTARE”, ESTE ACEEA DE A ÎNDEPĂRTA TOT PĂCATUL, ȘI SĂ CREEZE DIN OM O FĂPTURĂ (CREAȚIE) NOUĂ.** Eu cred în creaționism. Și voi? Credeți în puterea creatoare care este în Cuvântul „iertare”, care vă este spusă vouă? Sau sunteți un evoluționist, și spuneți: „Eu nu pot vedea cum se poate așa ceva, pentru că eu sunt atât de rău?” „Am încercat să fac binele, dar am avut multe eșecuri; multe suferințe și coborâșuri, și am fost mai mult jos decât sus.” Dacă asta este ceea ce vă spuneți, sunteți un evoluționist, pentru că acesta este evoluționism.

Mulți oameni au dorit mereu să aibă o inimă curată. Ei spun: „Eu cred în iertarea de păcat și toate astea, și aș primi totul, dacă ași fi sigur că aș putea păstra; dar este atât de mult rău în inima mea, și atâtea lucruri de biruit, că nu am deloc încredere” Dar Cuvântul spune: „**CREAZĂ** în mine o inimă curată.” O inimă curată o putem avea prin CREAȚIE numai; iar această creație este înfăptuită prin Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că El zice: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un duh nou” Ez.36,26. Sunteți un creaționist sau un evoluționist? Veți pleca din această casă cu o inimă rea sau cu o inimă nouă, creată prin Cuvântul lui Dumnezeu, care are în el puterea creatoare de a produce o inimă nouă? Cuvântul rostește pentru voi o inimă nouă. Pentru fiecare Cuvântul vorbește exact în acest fel; iar dacă permiteți ca un moment să treacă între rostirea Cuvântului și inima cea nouă, atunci sunteți un evoluționist. Când permiteți ca orice timp să treacă între Cuvântul rostit și împlinirea acestui lucru în experiența voastră, atunci sunteți un evoluționist.

Sunt unii aici care au spus: Da, vreau lucrul acesta, îl voi avea, cred că Cuvântul lui Dumnezeu va împlini; dar ei au lăsat să treacă timp până la întâlnirea viitoare, și tot așa, timpul se prelungește în ani de zile; și ei sunt doar niște evoluționiști în felul acesta. „În vreme ce mulți sunt șovăielnici în a pricepe taina credinței și a sfințeniei, ei ar putea avea soluția problemei proclamând [mărturisind, declarând]: <Eu știu că Isus Hristos este partea mea pentru totdeauna>”. Puterea de a produce acest lucru este în Cuvântul lui Dumnezeu; iar când acest lucru e acceptat, puterea creatoare este acolo ca să producă lucrul care este rostit de Cuvânt. Așa că puteți afla toată problema tainei credinței și a sfințeniei prin proclamarea faptului că voi știți că Hristos este partea voastră pentru totdeauna.

Este într-adevăr o taină cum poate să se manifeste Cuvântul lui Dumnezeu; într-o carne atât de păcătoasă ca a noastră. Dar, fiți atenți, nu avem acum în vedere TAINA ci dacă: Există acest lucru – CREAȚIA? Există un CREATOR, care poate CREA în voi o inimă curată? Sau totul nu este decât evoluție? Chiar acum, între adventiști de ziua-a șaptea, întrebarea începând cu această zi și până la sfârșitul lumii trebuie să fie: Credeți în Creator? Iar atunci când credeți în Creator, cum credeți că creează El? – Desigur, veți răspunde, prin Cuvântul Său. Foarte bine. Dar, CREEAZĂ EL lucruri PENTRU VOI prin Cuvântul Său? Sunteți un creaționist pentru ceilalți, care sunt evoluționiști, și apoi sunteți un evoluționist pentru creaționiști? Cum stau lucrurile, de fapt? Încă ceva: Cuvântul spune: „Fii curat”, El spune: „SĂ FIE lumină: și a fost lumină”. Cuvântul spune leproșului: „Fii curat” și „ÎNDATĂ” el a fost curat. El vă spune acum vouă: „să fiți curați” și ce se întâmplă? Fiecare din voi, ce aveți de spus? [voce: „Așa este”]. De aceea, pentru binele sufletelor voastre puneți-vă toată încrederea în Cuvântul creator. Recunoașteți puterea creatoare din Cuvânt, care vine din Biblie spre voi; pentru că acest Cuvânt al lui Dumnezeu scris în Biblie este același aici astăzi pentru voi, așa cum era când a rostit lumile create, și atunci când a creat lumina acolo unde era întuneric, și atunci când a curățit pe leproș. Acest Cuvânt rostit astăzi către voi, DACĂ ESTE PRIMIT, vă creează ființe noi în Isus Hristos. Acest CUVÂNT, ROSTIT ÎN PUSTIUL ÎNTUNECAT ȘI ÎN SPAȚIUL GLOBAL INIMII VOASTRE, DACĂ ESTE PRIMIT, PRODUCE ACOLO LUMINA LUI DUMNEZEU. Acest Cuvânt rostit astăzi către voi, cei ce sunteți loviți de lepra păcatului, dacă îl primiți, vă va curăța „îndată”. Primiți-l! Primiți-l!

Cum să fiu curat? – Prin puterea creatoare a aceluia Cuvânt, „fii curat”. De aceea este scris: „Acum voi sunteți curați prin Cuvântul pe care vi l-am spus” Ioan 15,3 (engl.). Sunteți curați? Vreți să fiți un creaționist, Din acest moment? Sau vreți să continuați să fiți un evoluționist?

Vedeți ce lucru binecuvântat este acesta: Când citiți Cuvântul, când primiți Cuvântul, când meditați asupra lui, ce este aceasta pentru voi, mereu? Oh, este creaționism! Energia creatoare produce în voi lucrurile pe care le spune Cuvântul: iar VOI TRĂIȚI CHIAR ÎN PREZENȚA PUTERII CREAȚIEI. Creația, lucrează în viața voastră, DUMNEZEU CREEAZĂ ÎN VOI NEPRIHĂNIRE, SFINȚENIE, ADEVĂR, CREDINCIOȘIE – orice lucru bun și plin de har.

Iar atunci când este așa, PĂZIREA SABATULUI de către voi va avea o însemnătate, deoarece Sabatul este memorialul Creațiunii, - semnul că cel ce îl recunoaște păzindu-l, Îl cunoaște pe Creator, și cunoaște în experiența proprie ce înseamnă Creația. Dar, la fel de sigur dacă sunteți evoluționist, și păzirea Sabatului de către voi este o fraudă.

Dacă nu recunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu zi de zi, ca fiind o putere creatoare în viața voastră, păzirea – Sabatului din partea voastră este o fraudă. Pentru că Sabatul este aducerea aminte a Creaționismului. Este „un semn între Mine și voi, ca SĂ ȘTIȚI că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru” (Ezechiel 20,20), Creatorul tuturor lucrurilor.

În Efesenii capitolul 2, 8-10, citim:

„Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, zidiți (creați) în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

Nu trebuie să vă așteptați să faceți vreo lucrare bună de la voi înșivă. Ați încercat lucrul acesta. Evoluționiști încearcă aceasta, și rămâne mereu doar o ÎNCERCARE, fără a fi împlinită. De ce să încerci să faci fapte bune, când știți că veți da greși? Ascultați: nu va fi niciodată un lucru bun în voi înșivă, de orice fel, de acum, până se va sfârși lumea, doar dacă este CREAT acolo de CREATORUL ÎNSUȘI, PRIN CUVÂNTUL SĂU, care are în el puterea creatoare. Să nu uitați aceasta. Vreți să umblați în fapte bune când veți pleca de aici? Aceasta se poate numai dacă sunteți creați în Isus Hristos pentru acele fapte bune. Nu mai ÎNCERCAȚI. Priviți la Creator, și primiți Cuvântul său creator.

„Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Col.3,16). Și ATUNCI acele fapte bune vor apărea; veți fi un creștin. Iar apoi, pentru că trăiți împreună cu Creatorul, și sunteți în prezența puterii Sale creatoare, veți avea acea pace plăcută, liniștită, și acea tărie adevărată și acea creștere care aparțin unui creștin adevărat.

Când El vă spune că „noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus, pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu, mai dinainte, ca să umblăm în ele”, atunci Îl recunoașteți pe Creator – recunoașteți numai faptele bune, CREATE în voi, deoarece nu este nimic bun în afară de ceea ce este CREAT de Domnul.

Acum sunteți creați noi în Hristos Isus. Așa spune El. Îi mulțumim Lui pentru că este așa. Ce! vreți să fiți un evoluționist în ce privește versetul acesta? Este folosit modul prezent: „noi suntem lucrarea Lui”, noi

suntem creați în Isus Hristos pentru fapte bune. Sunteți? Cuvântul a vorbit. Este Cuvântul creator. Cât timp aveți de gând să lăsați să treacă între Cuvântul rostit și creația nouă care veți fi? Ați spus că orice om care permite chiar un minut să treacă între CUVÂNTUL ROSTIT și ÎNFĂPTUIT, este un evoluționist. Ce sunteți voi față de acest Cuvânt al lui Dumnezeu, care creează oamenii în Hristos Isus pentru fapte bune? Sunteți aici un evoluționist? Haideți, să fim toți creaționiști.

Nu vedeți că ÎN ACEST FEL nu va fi necesar un proces lung, epuizant, plictisitor, ca să fim pregătiți pentru a-L întâmpina pe Domnul nostru în slavă? Cei mai mulți oameni privesc spre ei înșiși. Ei știu că este normal să dureze un timp foarte lung pentru a fi în întregime pregătiți să-L întâmpine. Dacă aceasta se realizează prin evoluție, niciodată nu vom fi pregătiți. Dar, dacă se realizează prin creație, vom fi pregătiți și repede și sigur. Cuvântul la care m-am referit anterior este Cuvântul pe care fiecare prezent aici poate să-l primească pentru el însuși: „În vreme ce mulți sunt șovăielnici în a pricepe taina credinței și sfințeniei, ei ar putea avea soluția problemei, proclamând [mărturisind, declarând]: <Isus Hristos este partea mea pentru totdeauna>.”

Vedeți cât de mult am fost evoluționiști? Să părăsim acest drum? Haideți, să fim creaționiști și așa să trăim. Să fim păzitori ai Sabatului cu adevărat. Să ne încredem în Domnul. El rostește iertarea pentru noi. El rostește o inimă curată. El rostește sfințenie, El o creează. Lăsați-L să o creeze în voi. Încetați de a mai fi un evoluționist, și lăsați ca acel Cuvânt creator să lucreze pentru voi, lăsați ca acea putere creatoare să lucreze în voi, care rostește Cuvântul. Și, înainte de a pleca de aici, Dumnezeu să poată să vă pregătească să-L întâmpinați. Într-adevăr, în acel lucru în care Cuvântul Său a creat în voi, vă întâlniți cu El. Iar când L-ați ÎNTĂLNIT astfel, și ÎL ÎNTĂLNIȚI astfel în FIECARE zi, nu sunteți astfel gata să-L întâmpinați? Credeți aceasta? Credeți că El a făcut LUMILE când A VORBIT că LUMINA a venit prin Cuvântul Său atunci când El A VORBIT, și că leprosul a fost „ÎNDATĂ” CURĂȚIT când El a vorbit. Dar, cu voi înșivă, credeți că trebuie să treacă un timp bun între rostirea Cuvântului și împlinirea lui în fapt. Oh, de ce să fiți un evoluționist? Creație, CREAȚIE – ACEASTA este necesar.

Voi și eu trebuie să chemăm oameni la cină, trebui să le spunem: „Veniți; căci iată că toate sunt gata”. Dar cum aş putea eu să chem un om spunându-i că toate sunt gata acum, când eu însumi nu sunt gata? Din start este o minciună, fățarnicie. Cuvintele mele nu vor ajunge la el: ele sunt doar un sunet gol. Dar, oh, atunci când în această chemare este puterea creatoare a Cuvântului care ne-a pregătit PE NOI ca să fim gata – care ne-a curățit de păcat, care ne-a creat pentru fapte bune, care ne ține așa cum este ținut soarele pe drumul pe care l-a marcat Dumnezeu – ATUNCI, când mergem și spunem lumii care zace în ticăloșie: „Veniți, căci iată că toate sunt gata” (Luca 14,17). Ei VOR AUZI. Ei vor auzi în chemarea aceasta tonurile vocii Păstorului cel bun, și vor fi bucuroși să vină la El pentru a primi puterea Sa creatoare pentru ei înșiși, ca să facă din ei făpturi (creaturi) noi, și ca să-i pregătească pentru cina la care au fost invitați.

Noi ne aflăm chiar în acest punct al istoriei. Semnul lui Dumnezeu ESTE pus peste oameni. Dar, nu uitați, El nu va pune niciodată sigiliul Său pe cineva care nu este curățit de orice păngărire. Dumnezeu nu-și va pune sigiliul Său pe cineva care nu e adevărat, care nu e bun. I-ați cere voi să-și pună sigiliul Său pentru neprihănire, peste ceea ce este în întregime prihănit? Nu ați avea cum să cereți așa ceva. Pentru că știți că El este prea neprihănit pentru a face așa ceva. Atunci, El trebuie să vă curățească, pentru ca să-și poată pune SIGILIUL SĂU PROPRIA SA LUCRARE. El nu poate pune sigiliul Său pe lucrarea TA. Sigiliul Său aparține doar aceluia document, pe care El însuși l-a aprobat. SĂ-L LĂSĂM SĂ-ȘI SCRIE CHARACTERUL SĂU ÎN INIMA NOASTRĂ.

Puteți vedea în ce Prezență ne aflăm. Puteți vedea, într-o anumită măsură, cât timp poate lua ca să epuizăm un subiect ca acesta. Dar, fraților, când încheiem, să încheiem în prezența CREAȚIEI să nu mai fim evoluționiști. Să nu lăsăm să treacă nici un moment între Cuvântul lui Dumnezeu rostit pentru fiecare, și împlinirea lui în fapt, în fiecare dintre noi. Astfel, trăind în prezența creației, umblând împreună cu Creatorul, susținuți de puterea Sa creatoare, inspirați de energia Sa creatoare – de ce, cu un asemenea popor, Dumnezeu nu ar putea să miște lumea în scurt timp

Dacă la început ați gândit că acesta este un subiect ciudat pentru o ocazie ca cea de azi [era serviciul de închidere al săptămânii de rugăciune], puteți vedea acum că este strict adevăr prezent: Nu există decât două drumuri. Nu există cale de mijloc. Fiecare bărbat și femeie din lume este sau creaționist sau evoluționist. Evoluționismul este infidelitate [duplicitate, lipsă de credincioșie], este moarte. Creaționismul este Creștinism, este viață. Alegeți Creaționismul, Creștinismul, și Viața, ca să trăiți. Să fim numai creaționiști, pentru totdeauna, și toți să spună: Amin

R.H. 21-28 Februarie; 7 Martie 1899.

5. CREDINȚA MÂNTUITOARE

E. J. Waggoner

„Iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: Să nu zici în inima ta: <Cine se va sui în cer?> (Să pogoare adică pe Hristos din cer); sau: <cine se va pogorâ în adânc?> (Să scoale adică pe Hristos din morți). Ce zice ea deci? <CUVÂNTUL ESTE APROAPE DE TINE: ÎN GURA TA ȘI ÎN INIMA TA>. Și cuvântul acesta este CUVÂNTUL CREDINȚEI, pe care-l propovăduim noi: Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit” Rom.10,6-9.

Putem accepta aceste cuvinte, în special declarația din ultimul verset (9), ca fiind adevărată, cuvânt cu cuvânt? Nu vom fi în primejdie, dacă vom face așa? Nu este nevoie de mai mult decât de credință în Hristos pentru mântuire? La prima întrebare răspunsul nostru este: Da; iar la celelalte două, Nu. O declarație nu poate fi adevărată decât cuvânt cu cuvânt, și păcătosul temător poate să depindă de ea. Biblia dă răspunsul, ca dovadă, să luăm cazul temnicerului din Filipi. Pavel și Sila, au fost dați în grija acestui temnicer, după ce au fost bătutei crunt. Fără să ia în seamă spatele plin de răni, și picioarele încătușate, ei se rugau și cântau imnuri de slavă lui Dumnezeu la miezul nopții când, deodată, un cutremur a zguduit închisoarea, și toate ușile s-au deschis. Temnicerul s-a înspăimântat, nu atât datorită cutremurului, nici temerii de justiția Romană adică – dacă prizonierii aflați în grija lui ar fi evadat. El a avut în șocul cutremurului o presimțire a marii Judecăți, despre care predicaseră apostolii. Tremurând sub povara vinei sale, el a căzut la picioarele lui Pavel și Sila, spunând: „Domnilor ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Fiți atenți la răspuns; aici era un suflet aflat în cea mai dureroasă neputință, și ceea ce a fost deajuns pentru el, trebuie să fie solie pentru toți cei pierduți: Pavel a răspuns apelului neliniștit al temnicerului, astfel: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit” Fapte 16,30.31. Acest răspuns corespunde exact cuvintelor pe care l-am citat mai sus, din Rom.10,6-9.

Cu o anumită ocazie, evrei l-au spus lui Isus: „Ce să facem ca să săvârșim lucrările lui Dumnezeu?” Exact întrebarea noastră. Remarcați răspunsul: „Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimes El” Ioan 6,28.29. Aceste cuvinte ar trebui să fie scrise cu litere de aur, și fiecare Creștin luptător să le aibă permanent înaintea ochilor minții sale. Paradoxul aparent este limpezit: Faptele sunt necesare; totuși, credința este atotsuficientă, pentru că ea face lucrările. Credința este cea care înțelege totul, iar fără credință nu este nimic.

Problema reală este că, în general, oamenii au o concepție greșită despre CREDINȚĂ. Ei își închipuie că este doar o simplă acceptare, și că este doar un lucru pasiv, la care trebuie să se adauge faptele, (acțiunea). Dar CREDINȚA este activă și ea nu este doar cea mai solidă temelie, ci chiar adevărata temelie. Legea este neprihănirea lui Dumnezeu (Isaia 51,6.7), pe care Domnul ne spune să o căutăm (Matei 6,33). Dar pentru că aceasta nu poate fi ținută decât prin credință, deoarece singura neprihănire care va sta la Judecată este „aceea care se capătă doar prin credința lui Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință” (engl.)

Citiți cuvintele lui Pavel în Rom.3,31: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim legea” Dacă omul desființează Legea aceasta nu înseamnă că legea este abolită; acest lucru este imposibil. Legea este la fel de neclintită ca și tronul lui Dumnezeu. Orice ar spune oamenii despre ea, sau oricât ar încălca-o și ar disprețui-o, Legea rămâne neschimbată. Numai într-un singur mod pot oamenii să desființeze Legea lui Dumnezeu – să o facă fără efect în inima lor, prin neascultarea lor. Astfel, în Num.30,15, un legământ care a fost încălcat este, în felul acesta, desființat. De aceea, atunci când apostolul spune că noi nu desființăm Legea prin credință, el înțelege că credința și neascultarea sunt incompatibile. Oricât ar mărturisi călcătorul de Lege credința lui, faptul că este un călcător de lege arată că el nu are credință. Dar, atunci când cineva are credință, aceasta se cunoaște prin stabilirea Legii în inima lui, încât omul nu păcătuiește împotriva lui Dumnezeu, Fie ca nimeni să nu desconsidere credința, nici un moment.

Totuși, Iacob nu spune că credința singură nu poate să-l salveze pe om, și că credința fără fapte este moartă? Să privim mai îndeaproape cuvintele sale. Prea mulți, chiar cu intenții bune, au pervertit sensul acestor cuvinte spre un legalism mort. Iacob spune că credința fără fapte este moartă, și aceasta nu contrazice nimic din cele scrise sau citate mai sus. Căci dacă credința fără fapte este moartă, absența faptelor arată credinței, pentru că ceea ce este mort nu este existent. Dacă un om are credință, faptele trebuie să se vadă, iar omul acela nu se va lăuda cu ele; deoarece prin credință, lauda de sine este exclusă (Rom.3,27). Se laudă numai cei ce se încred cu totul în faptele moarte, sau cei a căror credință este o parodie josnică.

Dar cum înțelegem atunci Iacob 2,14 care spune:

„Frații mei, ce-i folosește cuiva să spună că are credință, dacă n-are fapte? Poate oare credința aceasta să-l mântuiască?”

Răspunsul implicit este: Nu, nu îl poate salva. De ce nu? – Pentru că el nu are credință. Ce-i folosește cuiva SĂ SPUNĂ că are credință, dacă el arată prin calea sa rea, că nu are credință? Să tăgăduim noi puterea credinței numai pentru că nu este de folos celui ce dă o mărturie falsă despre ea? Pavel vorbește despre unii care mărturisesc că îl cunosc pe Dumnezeu, dar care îl tăgăduiesc prin faptele lor, (Tit 1,16). Omul la care se referă Iacob aparține acestei clase. Faptul că nu are fapte bune – nu are roadele Duhului –

arată că el nu are credință – contrar mărturisirii cu voce tare; de aceea, desigur credința nu îl poate mântui, deoarece credința nu are puterea de a salva pe acela care nu o deține.

Bible Echo 1 August 1890

6. HRISTOS – SFÂRȘITUL LEGII

E. J. Waggoner

În Romani 10,4 citim următoarele:

„Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El să poată căpăta neprihănirea”

Înainte de a arăta ce spune acest text, este bine să arătăm ce nu spune. Textul nu spune că Hristos a pus un sfârșit Legii. Pentru că:

(1.) Hristos Însuși a spus în ce privește Legea: „Nu am venit să distrug” Matei 5,17.

(2.) Profetul spune că în loc de a o distruge, Domnul a „înălțat Legea și a făcut-o să fie slăvită” (Isaia 42,21 – Biblia engl.)

(3.) Legea era în inima lui Hristos: „Atunci am zis: <Iată-mă că vin! – în sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele>.” (Ps.40,7.8.)

(4.) Deoarece Legea este neprihănirea lui Dumnezeu, fundamentul guvernării Sale, nu există nici o posibilitate ca să fie abolită, vezi Luca 16,17.

Cititorul trebuie să știe că cuvântul „sfârșit” nu înseamnă în mod necesar „terminat”. Este adeseori folosit cu sensul de: scop, obiect, țel. În 1Tim.1,5 același scriitor spune: „Ținta poruncii este dragostea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută”. Cuvântul „dragoste” este în grecește agape. În 1Ioan 5,3 citim: „Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui.” Și Pavel însuși spune că: „dragostea este împlinirea legii”. Rom.13,10. În ambele texte este folosit același cuvânt (agape) ca și în 1Tim.1,5. De aceea, spune că textul acesta înseamnă: Ținta poruncii (Legii) este că ea trebuie împlinită (păzită). Fiecare va recunoaște că acest lucru este evident.

Dar aceasta nu este ultima țintă a legii. În versetul următor Pavel îl citează pe Moise, în legătură cu legea: „omul care face aceste lucruri va trăi prin ele” Hristos i-a spus tânărului bogat: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile” Matei 19,17. Acum, pentru că scopul legii este ca ea să fie ținută, sau altfel spus, ca ea să dea caractere neprihănite, și făgăduința este că cei ce ascultă (se supun) vor trăi, putem spune că scopul final al legii era de a da viață. Și în armonie cu acest gând sunt cuvintele lui Pavel, anume că legea „a fost rânduită să dea viață” Rom.7,10.

Dar „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” și „plata păcatului este moartea”. Astfel, e imposibil ca Legea să împlinească scopul ei, de a produce caractere desăvârșite și, în consecință, să dea viață. Când un om a încălcat o dată Legea, nici o ascultare ulterioară nu mai poate produce în sine caracter desăvârșit. Și de aceea, Legea care fusese rânduită spre a da viață, descoperim că ea dă moarte: Rom.7,10.

Dacă ne oprim aici, cu legea neînstare de a împlini scopul ei, atunci toți ar trebui să părăsim lumea sub condamnarea și sentința morții. Acum, vom vedea că Hristos împuternicește (face capabil) pe om ca să primească neprihănirea și viața. Citim că noi suntem „socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” Rom.5,1. Mai mult decât atât, El ne face capabili să păzim Legea: „Pe Cel ce [Hristos] n-a cunoscut nici un păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca NOI SĂ FIM NEPRIHĂNIREA LUI DUMNEZEU ÎN EL” 2Cor.5,21. În Hristos, este de aceea cu puțință pentru noi să fim făcuți desăvârșiți – neprihănirea lui Dumnezeu, - și aceasta este exact ceea ce am fi fost, dacă nu am fi stat în supunere (ascultare) constantă și invariabilă de Lege.

Din nou, citim:

„Acum dar, nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului. În adevăr, legea Duhului de viață în Hristos Isus, m-a izbăvit de Legea păcatului și a morții. Căci – lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere – Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său, într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie ÎMPLINITĂ ÎN NOI, care nu trăim după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” Rom.8,1-4.

Ce nu poate face Legea? – Ea nu poate elibera de sub osândă (condamnare) nici un suflet vinovat. De ce? – Pentru că legea era „făcută fără putere” de către firea pământească. Dar în Lege nu este nici un fel de slăbiciune. Slăbiciunea aparține firii pământești: Nu este greșeala unei unelte bune că nu poate să facă un stâlp solid dintr-un lemn putred. Legea nu poate curăța trecutul unui om și să-l facă fără păcat. Și sărmanul om căzut nu are în firea lui pământească nici o putere de a păzi Legea. Astfel, Dumnezeu socotește pe cei credincioși neprihăniți, cu neprihănirea lui Hristos, care a fost făcut într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca „neprihănirea Legii” să fie împlinită în viețile lor. Și astfel, Hristos este sfârșitul Legii.

În concluzie, am descoperit că scopul Legii este de a da viață datorită ascultării. Toți oamenii au păcătuit și au fost astfel condamnați la moarte. Dar Hristos a luat asupra Lui natura omului, și va împărtăși propria Sa neprihănire aceluia care primesc sacrificiul său. Iar în final, când vom sta, prin El, ca împlinitori ai Legii, El va împlini în noi scopul final al Legii, încoronându-ne cu viață veșnică.

De aceea repetăm: ceea ce nu vom aprecia niciodată destul, este că Hristos ESTE făcut pentru noi „ÎNȚELEPCIUNE ȘI NEPRIHĂNIRE, SFINȚIRE ȘI RĂSCUMPĂRARE.”

Bible Echo 15 Februarie 1892.